

רצ עלי צורים

ירחון מבית ראש צורים

28

שבת פרשת ראה, ל' אב תשע"ח 11.7.2018

שלום קהילה יקרה,
חודש אלול הגיע ולפתחנו תחילתה של שנה חדשה. גם אנחנו בגיליון זה עוסקים בימי ראשית: חוזרים לילדות ונזכרים מה היה בחיינו כשהיינו קטנים וכן גם בחייו של הקיבוץ כשהיה בחיתוליו.

וכשרוצים לדבר על ילדות ועל ילדים, ישר פונים למומחים לעניין: **שלומי ויפעת מור**, שמנהלים כבר שנים לא מועטות את גן הילדים המצליח "גן ים". במדור הזרקור הם מספרים לנו איך הגיעו לעבודה עם ילדים ומשתפים אותנו בכמה תובנות שאספו במהלך השנים. במדור בקול שני, ביקשנו ממרגלית דיטור ומאסף כהן, נציג הדור הצעיר, לספר על ילדותם בתקופה בה כל אחד מהם גדל, ומה המיוחד בלהיות ילדים בכל אחת מהתקופות. **ציונה טבול** כותבת במדור שלה נאה מקיים על משחקי ילדים מומצאים ויתרונותיהם על פני הצעצועים המוכנים. לרגל העלון זהבית וינשטיין ורינת לוי שלפו מהארכיון קטעים על ילדי הקיבוץ והרהורים על מי מוטל הטיפול בילדי הקיבוץ ובכך תוכלו לעיין במדור נוסטלגיה. גם אסנת ניר במדור בין השורות עוסקת בילדותה במשפחה עם שני ילדים. כמו כן במדור המגירה משתפת אותנו טל נוימן בסיפור שכתבה בצעירותה. לבסוף הנכם מוזמנים לבחון את יכולות הזיהוי שלכם בדף תמונות ילדות, שבו מוצגות תמונות ילדות אנונימיות של מספר תושבים בראש צורים מתקופת ילדותם המוקדמת. תשובות בעמוד האחורי. במסגרת אירועי הקיץ חיים ראם מספר על הקשר המיוחד שנרקם בין ילדי כיתות ו' בראש צורים לבין ילדי קיבוץ רמת השופט. **צאלה לוי** כנציגת הנוער ונעמה דיטור כנציגת ההורים כותבות על "המירוץ לקיבוץ", כל אחת מנקודת מבטה. בנוסף מוצגות תמונות משבוע העבודה המוצלח של כיתות ז'-ח'. לסיום, ועדת הגיל הרך מספרת לנו על האירועים אותם ארגנה עד כה בחופש ומה צפוי לנו בהמשך. בנוסף, מדורינו הקבועים: במדור בית אבי, מספר לנו מורדי שבט על אביו, הרב משולם שבט, שהיה מנהיג רוחני בכל אחת מתחנות חייו, על גישתו ההלכתית, תכונותיו ומנהגיו. הרב מרדכי ורדי עוסק במדורו נקודה למחשבה בבעלי תשובה ומקורותיה של תנועת התשובה. במדור חוק הדתיים השלובים אנו פוגשים הפעם את משפחות דה-ליאון ולחמי. במדור הקיבוצניק הזה הוא אני מביא לנו דוד קרנץ חמשירים מאוירים מהווי הקיבוץ ורחלי אבלמן

מספרת לנו על ספרים שהגיעו לספריה במדור חדש על המדף. בגיליון זה, אנו נפרדים מהקומונרית שירה ספוקיני שמילאה את תפקידה בנאמנות לאורך השנה, ומביאים כאן את דבריה לסיכום וסיום התקופה. ועדת חינוך גם היא מוסיפה מילות פרידה משירה. נכיר לראשונה את צוות ההיגוי לבחינת המבנה הארגוני, דני סוסנוביץ ומורדי שבט יספרו לנו הרקע להקמת הצוות ועל פעולתו.

לסיכום אופטימי לגיליון ולשנת התשע"ח שמגיעה לסיומה משתף אותנו צחי כהן בעשר פנינים שהופכות את המגורים בראש צורים למשהו אחר.

לרגל השנה שמסתיימת, ובואה של השנה החדשה, צוות עלי צורים משנה את פניו. ראשית ברצוננו להודות לרחלי אבלמן, שעזבת את צוות העלון. רחלי ליוותה את העלון מתחילתו ועד ימים אלו ואין ספק שתרומתה היתה משמעותית ליוזמה ולהתפתחותו של העלון. החל מגיליון זה מצטרפות אלינו פנים חדשות: מיכל הרשקופ, יהודה גייסון וליטל רון. בנוסף, לרגל שנת החמישים, גייסנו לצוות העלון גיוס משמעותי: רינת לוי שתהיה אחראית על מדור נוסטלגיה וזהבית וינשטיין שתרכז את הבאת החומרים מהארכיון. אנו מקדמים בברכה את כל החברים החדשים, אין ספק שעבודה רבה לפנינו.

זו גם ההזדמנות לקרוא לתושבים נוספים שרוצים לכתוב בעלון, במדור קבוע או חד פעמי או לשתף בעלון סיפורים ושירים שכתבו (אפשר גם בעילום שם), לפנות אלינו - נשמח לשמוע מכם!

נשמח לשמוע הערות, יוזמות ורעיונות דרך הפורום או בכתובת המייל yarchon@r-tzurim.co.il. קריאה מהנה וחופש נעים לכולם!

צוות העלון: הרב מרדכי ורדי, נעמה דיטור, טל נוימן, דוד קרנץ, יעקב דרורי-רינבאום, מיכל הרשקופ, יהודה גייסון, ליטל רון, שחר שפירא, חנה דרורי (עריכת לשון), כנה שכטר (עימוד וגרפיקה) ואסנת ניר.

אֶלְפֶּתִיּוֹ / ט. כרמי

מִסְתַּבֵּר, שֶׁקֶשָׁה לְהִבְיָא מִשְׁהוּ לְיָדֵי גִמְרָא גָמוּר וּמִסָּיִם וּלְהִתְחִיל מֵאֶלֶף רֵעֵן וּמִבֵּישׁ.
נִצְטָרָה, אִפּוֹא, לְהִתְרַגֵּל לְהִתְחִיל מִיֶּשֶׁן וּלְגַמֵּר תְּמִיד מִחֻדָּשׁ.

הרב מרדכי ורדי

תשובה. תנועת «ערכים» שהיתה תנועה להחזרה בתשובה עוסקת היום בעיקר בנוער נושר. התשובה כמהלך אישי נושאת בקרבה רק ברכה אבל התשובה כתנועה סוציאלית חברתית דורשת בירור ועלולה לגרור תופעות לוואי קשות. לכן בראש ובראשונה יש להחזיר את מושג בעל תשובה אל המגרש הפרטי, ובתנועה הכלל חברתית נדרש בירור עמוק.

גילוי נאות. אני מסיים סרט תיעודי על תנועת התשובה ומעסיקה אותי ההקבלה אלינו.

בעל תשובה נחשב בשפה של היום אדם שעבר מהפך סוציולוגי מהמגזר החילוני אל הדתי. תנועת התשובה שהתחילה בסוף שנות ה-60 ויוצגה ויוחצנה על ידי מפורסמים כמו אורי זוהר התאפיינה במעבר מהמגזר החילוני למגזר החרדי לכל גווניו. היום 40 - 50 שנים אחרי, כבר יש דור שני ילדיהם של בעלי התשובה, ומסתבר שתקוות בעלי התשובה לדור שני של נוער חרדי משולב ומוטמע בין החרדים - לא התממשה. בביתר עילית הסמוכה לנו 87% מהנוער בסיכון הם דור שני לבעלי

המגירה

דמעות מפנינים | טל נוימן

לרגל גיליון "כשהיינו ילדים" מדור המגירה חפר עמוק עוד יותר במגירה והגיע לסיפור שכתבה טל נוימן בגיל 18:

בהפסקות ראיתי אותה יושבת על ספסל ומשוחחת עם חברותיה. היתה יושבת כבכס מלכות. גווה זקוף, ידיה מונחות בחיקה, ושיער הקטיפה השחור מדגיש פניה. היתה יושבת. מדויקת. כל כולה מודעת למבטים המופנים אליה: מתבוננים, נפעמים ורושמים.

באותם ימים נהגתי לשבת על יד הברזיה בזמן השיעורים. יום אחד לא נכנסה לשיעור וקרבה אליי. המשכתי בעיסוקי, חשה את נוכחותה לציד.

"מה את עושה?" שאלה לבסוף, מצמצמת עיניה ושולחת בי מבטים.

"סופרת טיפות", עניתי בכנות והתבוננתי בריכוז בחלקיקי המים המתרכזים בשפת הברז, מתקמרים לטיפה אשר נעשית כבדה ונופלים מטה אל משטח השיש.

כעת פסעה צעד נוסף לעברי, מקמטת מצחה ומטביעה בי זרקור סגול-כחול.

"איך סופרים טיפות?" שאלה בקול תמה.

"שומעים אותן", עניתי בפשטות.

עמדה רגעים מספר ללא תזוזה ואז התיישבה על ידי.

המשכתי בעיסוקי. צרור האוצרות שלי היה מונח על ברכיי, התחלתי שולה מתוכו את האוצרות החדשים שמצאתי בחצר ומסדרת אותם בשורה על ספסל האבן. דיסקית ברזל, צלופן של סוכרייה, עלה יבש, אבן שחורה ומשוננת.

עיניה עקבו ברצינות אחר מעשיי, רושמת בליבה כל תנועה ותנועה בפניי.

נטלתי לידי את דיסקית הברזל והנחתי אותה תחת הברז.

בדל"ת ארבע היתה ילדה עם עיניים בסגול-שקוף ודמעות מפנינים.

בכל בוקר היתה נכנסת דרך שער בית הספר, מוקפת חבורת בנות הנושאות פניהן אליה.

הן צעדו סביבה: מסורבלות, איטיות, והיא ביניהן ככוכב מפציע - פוסעת בצעדים שופעי חן. נדמית כמרחפת.

עור שלוג היה לה, וניחוח שקדים נידף ממנו (היו שטענו כי ערב-ערב טובלת באמבט חלב). עור משיי וחלק כל-כך, מכסה על פנים צרות וארוכות, מלאות בהבעה נועזת.

ושיערה, שיערה עננה מוברשת של זהב כהה, מכוכב. הילה המתעגלת ומתפסלת סביב ראשה.

בוקר בוקר היתה עוברת על פני השרת ומנידה בראשה לשלום וענן שיערה הכהה מרחף סביבה כבעל ישות עצמאית, נטולת בקרה. היתה מנידה בראשה וצוחקת (פעמון נחושת בגביע קריסטל) וממשיכה הלאה - מותירה אחריה ניחוח עמוק של שקדים בחלב.

אך יותר מכל אני זוכרת את עיניה. עיניים סגולות שנגיעה שקופה מתחמקת בהן, מעוטרת בקשת זהב של ריסים. היו עיתים בהן השתנה צבע עיניה. כשנאמה בלהט (באסיפות מועצת התלמידים, לדוגמה) היו עיניה מתכווצות וגוונם הופך ללבנדר עמוק, מסלק כל נימת שקיפות מתוכו. אך היו פעמים, כך ראיתי, בהן ישבה מהורהרת, ראשה נוטה קלות, סנטרה מזדקק ומבטה מרחף, או אז הפכו עיניה שקופות-שקופות, זכוכיתיות, והמביט בהן נבהל ממסך האילמות של הבעתה.

מאוחר יותר, כששוחחתי עם הפרחים, ראיתי אותה מתיישבת על מדרכה בכך צדדי. היא יושבת זקופה, עוצמת עיניים ובוכה. לא דמעות נשרו מעיניה כי אם פנינים. פנינים מבריקות. לבנות. מושלמות. הן נקוו בזווית עיניה וניתכו מטה, נוקשות על המדרכה בצליל טקטוק עדין. מתגלגלות ומתפזרות.

ישיבה כך מספר דקות עד אשר נרגעה. כשהתרוממה, מחתה פנינה אחרונה מעינה והלכה לה. אינה יודעת כי סודה שמור עימי.

הפנינים הלבנות נותרו שם, נוצצות ובוהקות, מתגלגלות על פני בטון חשוף. עברתי בינותן וליקטתי פנינה-פנינה אל ידי. מתכופפת, מלטפת, ואוספת אליי ביראת כבוד. חופן פנינים נאספו בי, חופן דמעות נוקשות. זוהרות ונטושות. בקצה החצר חפרתי גומה קטנה והנחתי אותן שם, נקברות תחת הצל הקריר ושתיקת העלים.

* * *

לפני שנים רבות. בדל"ת ארבע. עם עיניים בסגול-שקוף. ופנינים.

יום אחד, פתאום, פסקה לבוא. במשך חודש תמים לא חדלו השמועות עליה. ויכוחים נוצרים, הכחשות, סיפורים, לחששים מופרכים שקמים מדי יום ומופרכים.

היו שסיפרו כי הוריה התגרשו וכי עברה לגור עם אימה, והיו שטענו כי הלכה לצייר את הקשת ולנגן צחוקה למלאכים. ואני,

אני ידעתי כי פשוט למדה לספור טיפות.

טיפה נוספת הצטברה והתארכה עד אשר נתקה ונחתה בצליל מתכתי.

משכתי את דסקית הברזל ותחתיה הנחתי את הצלופן. שבריר שניה של צפייה ו-רשרוש. נפלה טיפה נוספת.

כך הנחתי תחת שפת הברז את אוצרותי החדשים. היווצרות טיפה, המתנה ו... נפילה בצליל חדש.

כל אותו הזמן ישיבה על הספסל, כפות ידיה לחוצות בין ברכיה, גווה כפוף ופלאג גופה העליון נוטה קדימה בריכוז, ללא תזווה. נשימותיה עלו וירדו בכבדות ועיניה ננעצו לפנים, חדות כל-כך, שקופות.

"רוצה גם?", פניתי אליה, מושיטה לפנים את צרורי היקר. היא אספה אותו באצבעות שוקטות והחלה שולה מתוכו את אוצרותי - מקל של ארטיק, כפתור גדול, שבר זכוכית, פיסת בד מהוהה. היא הניחה כולם בשורה לפנינה והתבוננה במ ארוכות.

יד לבנה נשלחה אל שבר הזכוכית אך נסוגה אחור, מהססת. פעם נוספת נפשטה ידה אך קפצה חזרה, ננשכת בפיה ומצחה מהורהר.

היא אספה אליה את פיסת הבד ומוללה אותה בין אצבעותיה. חוככת, מלפפת, מהססת.

לפתע שמטה את פיסת הבד, התרוממה בנחישות והושיטה את גב ידה תחת שפת הברז.

נשימות כבדות, עפעוף עיניים, והנה, טיפה נושרת... (מבט עוקב)

דממה.

מיהרתי עיני אל פניה. עמדה שוקטה לרגע, עיניה בדולח צלול. אחר סבה על עקביה ונמלטה בריצה.

(טיפוף כפכפיה על שביל בטון, שקשוק צמידיה במגע של רוח)

משולחנה של ועדת הגיל הרך

אירוע סיום הקיץ בחסות הועדה. נא פתחו יומנים ושמרו את ה-30/8. תחנות, הפעלות וטקס עולים לא' מצפות לראותכן,

חברות ועדת הגיל הרך: אפרת ריין, צביה שטיינר, בתיה קלוקשטיין, מיכל קרנץ, רעות בלנק, אורטל אריאל ואסנת ניר.

ב-2 ביולי נהננו ילדים והורים מהצגה מבית תאטרון הקרון: "מעיל הפלאים".

ב-11/7 התקיים בחסות הועדה קורס עזרה ראשונה מרוכז. הקורס הועבר בצורה מעניינת וברורה על ידי דני... והשתתפו בו גם בוגרי כיתה ז' שהוכיחו בגרות ולמידה. ומה בהמשך?

עשר פנינים מוכרות-פחות וייחודיות ההופכות את חווית החיים בראש צורים למשהו אחר....

ענן הבוקר

כשמונה חודשים בשנה תלוי ענן במשולש האגנים עליהם שוכנות נווה דניאל, אלעזר וראש צורים. ענן בוקר תמים, לא ענן גשם שחור ומאיים ולא פס הערפיח הנשקף מעל ארובות המרכז, אלא גדי תמים שברח מהעדר ומחכה לרועה נאמן שיבוא ויאסוף אותו. שמיכה רכה עוטפת את דרך האבות, ומתפוגגת כשמרעמים מנועי ההסעות. (ועוד משהו קטן: שלא לבלבל עם החלב הסמיך העוטף את ראש צורים לעת ערב ממוצאי סוכות ועד ערב פסח ומקשה על הנהיגה)

שישיעור

יש מחלוקת בין החברים הקבועים כמה שנים בדיוק מתקיים כבר השיעור הפורמלי למחצה הזה, יש אומרים תריסר ויש אומרים יותר, אלה ואלה מודים שאין דרך טובה יותר לסכם שבוע מאשר לשבת בנחת, אחרי מניין יום שישי של השעה המאוחרת 07:00, על כוס קפה ועוגה מובחרת (מעשה ידיו של קונדיטור של ממש, מבני הקיבוץ) ולדון בכבוד ראש ובלהט בנושאים העומדים ברומה של פרשה. השיעורים הטובים ביותר, יאמרו הותיקים שבלומדים, הם המוכנים פחות, בהם יוצרת החבורה את השאלה ואת התשובה גם יחד. (ועוד משהו קטן: השיעור פתוח לכול המתעניין, צעירים וקשישים, המזומנים לחזות בפלא: איך יש חבר קבוע המקבל בכל שבוע שיחת טלפון מפתיעה ודחופה דווקא באמצע הלימוד...)

השקיעה ממצפה צחי

לא ברור מה הנקודה האופטימלית המדויקת לצפות ממנה בשקיעות המרהיבות הנשקפות מראש צורים, אבל האמפיתיאטרון במצפה צחי הוא מועמד לא רע: חצי גורן דשואה, מחוצצת בתחתיתה, צופה אל מורדות רבדים בואך גבעות וגבעת הקרב מעבר לה. ברקע מצהיב מכתים ומאדים הים ועל רקעו משחירות ארובות אשקלון, מגדלי אשרוד ונמלה ואף את קצות מגדלי תל אביב אפשר לזהות מנצנצים מעבר לגגות הרעפים של צור הדסה המתערסלת בכחול גבעות ביתר.

(ועוד משהו קטן: כשמסתיימת הסימפוניה הקאפוניית רבת הצבעים, וכוס הקפה מן הפק"ל יבשה, אפשר לתהות איך לעזאזל היו ימים שהקיבוץ כולו התכנס כאן לטקסי יום הזכרון הקפואים שלו?)

המתכופפים

אין להם מינוי קבוע, ואין להם מאפיין חברתי אחד, אלה אפילו לא תמיד אותם האנשים - אבל דבר מה מייחד ומדגיש את אותם אנשי מעלה: אחת לכמה צעדים הם יתכופפו, וירימו מעל הקרקע פיסת נייר, עטיפת פופ-אייס, מקל ארטיק או קליפת אבטיח. ערימה גדולה והולכת נצברת בידיהם עד שיגיעו לפח הקרוב, יפרדו מהאוסף שצברו, ויחזרו להיות כאחד האדם. (ועוד משהו קטן: והיפוכם בגולם...)

פריחת הדובדבן במטעים

כמו סופת השלגים המבוששת לבוא זה כמה שנים, נושרים עליהם הורודים-לבנים של פרחי הדובדבן כשבוע לאחר פריחתם, בשקט, בקצב קבוע, שוברים את האור סביבם ומזמינים לעולם אחר, שקט וטהור. ביפן נקבעת השנה החדשה על פי היום בו פורח הדובדבן וסוג מסויים של שירים נכתבו רק לתיאור תופעה זו. ביקור במטע ביום הנכון בשנה ישכנע כל אחד ללכסן מעט את עיניו. (ועוד משהו קטן: התוצאה של הפריחה מרנינת הלב היא הפירות המתוקים המביאים בכנפיהם גם את פסטיבל הדובדבן על מהומתו... יש שיראו גם בזה סמל)

ספורט בטיילת

אך זה יצאה השבת וכבר החליפו תושבי ראש צורים את בגדי הלבן והמחלצות בבגדים ססגוניים לא פחות, אך מנדפים הרבה יותר, ויצאו לרוץ ולצעוד, לשוח ולתור, בזוגות, ביחידים ובחבורות. יש הממוקדים בהישג ובזמן, יש כאלה השומעים מוזיקה או הרצאה באוזניות, יש כאלה המלבנים את כל ענייני השעה הדחופים ואף נעמדים מידי כמה צעדים לנפנף בידיהם, להדגיש נקודה או לתפוס נשימה. התאורה שנחנכה זה לא מכבר בטיילת הבנים לא יצרה את התופעה אלא האירה אותה: איך קיבוץ שלם קם על רגליו ורוץ!

(ועוד משהו קטן: ומנגד עומדים שכנינו, בני זכריה, ההולכים מתונות על הטיילת ובמרכז הכביש, על נשיהם וטפם, ברגל ובתלת אופן, ומשתאים: לאן רצים היהודים?)

מערות קבורה ונטיפים

הקרקע תחת רגלינו רק נדמית מוצקה. היא עשויה ככברה, חלולים חלולים. מעיינות ובורות בוקעים בפאתי הגבעות, חלקם מוכרים ורובם נסתרים. ואף חללי מערות יש תחת רגלינו: צא לשבילי המטע והשמירה ועיניך יראו: מערות

בהווה, חבורה די קטנה, המתענגת עדיין על שיעור שבועי מגוון, אך מתגעגעת גם לגיוון ולריבוי, ומזמינה נוספים: בואו, שבו עמנו, שתו כוס קפה, לשפך במאורעות הזמן והיום. מספרים שבין שבילי הקיבוץ עצמו נסתרת מערת נטיפים יפה, רק שהכניסה אליה הוסתרה והוצפנה לצדיקים, לעתיד לבוא.
(ועוד משהו קטן: ויש מספרים עוד על אוצר חבוי במערות- או שמא האוצר הוא הגניזה או הנוער?)

עין צורים

הספקו נמוך ואין לו בריכת אגירה יפה המזמינה לטבילה כמו מעיינות מפורסמים יותר בגוש. תוכניות שונות לאגום את מימיו נתקלו בקשיים מנהלתיים ולוגיסטיים (בינתיים), הדרך אליו מוזנחת וקשה - אך כל אלה רק מגבירים את יופיו בעיני אוהביו: טובים לנו מלוא חופניים בוץ מקרקעית עין צורים שלנו ממלוא לוגמיים מים חיים במקום אחר, לפחות השבוע....
(ועוד משהו קטן: אולי באמת הגיע הזמן לכרות שם בריכה ראויה לשמה או לפחות לשכשוך?)

סיירת רז

רז לי רז, סוד אנצור בליבי, איך קבוצת בנים ובנות בגיל ההומה ביותר, מצליחה מידי שבוע, בשקט בצניעות וביעילות להיות לגבאי צדקה (מאירים כזוהר הרקיע!) ולנותנים בסתר שלא על מנת לפרסם ולקבל!?
(ועוד משהו קטן: תמיד חסר עוד נהג אחד אחרון....)

קידוש קהילה בשבת בבוקר

בעבר: כינוס כלל תושבי הישוב לרגע אחד בשבוע של שיח ער (עד שהחלה הזליגה החוצה, בגלל הילדים, אתם יודעים).

נעם שפירא

כחודשיים, רכובים בחלקנו על גבי אתונות, עם הציוד, לינה באוהל ובישולים בשטח. נתחיל בישוב נמרוד (צפון הגולן- הישוב הגבוה בארץ), ונצמד דרומה לאורך שביל הגולן ומשם לגליל התחתון ועד לאן שנתגלגל. ללא יעדים לעמידה בקילומטראז', עם שאיפות לחיזוק המשפחה, להתגבר על הנגישות, ולהתחזק באחדות.
יהיה מעניין, מאתגר וחוויתי מאוד. יהי רצון שיוליכנו לשלום.
ברביעי וחמישי האחרונים, כרמי ואני עשינו סיור מקדים. היה מדהים ולמדנו המון.
מעניין אתכם? - מוזמנים בשמחה להצטרף! יש לכם טיפים של אלופים? - מוזמנים בשמחה לשתף! נשמע לכם הזוי? - חבל...
'עוד שדות פורחים יש לפנינו, עוד הרים גבוהים וצונני פסגות!'

חברי ראש צורים שמלווים אותנו במסע המשפחתי שלנו כבר 7 שנים, ושותפים משמעותיים בהצלחתנו עד כה. נשמח לכל הצטרפות וביקור. וכבר תודה לחברים שעוזרים בתכנון ובהערכות. ניפגש בשבילים, ונשתדל לעדכן...

משפחתיות, נגישות ואחדות

משפחתיות: כולנו, בכל דור ובכל זמן צריכים להשקיע במשפחה! בזוגיות, בחיבור בין הילדים, בחיבור בין ההורים לילדים, והחיבור בין כל הורה לכל ילד.

בכל יום ובכל שלב בחיים, אך לעתים יש להשקיע באופן מיוחד.

נגישות: כולנו, כחברה וכפרטים צריכים לקדם נגישות. הרי כל הורה צעיר עם תינוק בעגלה ייתקע אם המדרכה חסומה באופניים או אם עליו לטפס עשרות מדרגות. וכל מי שעוזר לקשישים נצרך להנגשה, וכל מי שנולד עם מוגבלות, וכל מי ששבר רגל....

בכל יום ובכל שלב בחיים, אך לעתים יש להשקיע באופן מיוחד.

אחדות: כולנו, כיהודים וכישראלים צריכים לשאוף לאחדות. כל אחד והרקע שלו, כל אחד ונטייתו הפוליטיות, כל אחד ואמונותיו. אך הערך העליון ששומר על כולנו הוא האחדות.

בעל יום ובכל שלב בחיים, אך לעתים יש להשקיע באופן מיוחד.

לכן, כמשפחה שבוערים בה המשפחתיות, הנגישות והאחדות. החלטנו לצאת במסע משפחתי, להתגבר על הקשיים בהנגשה, ולפגוש אחים בדרך! בע"ה, ח' אלול (19/8) נצא לדרך, למסע שיימשך

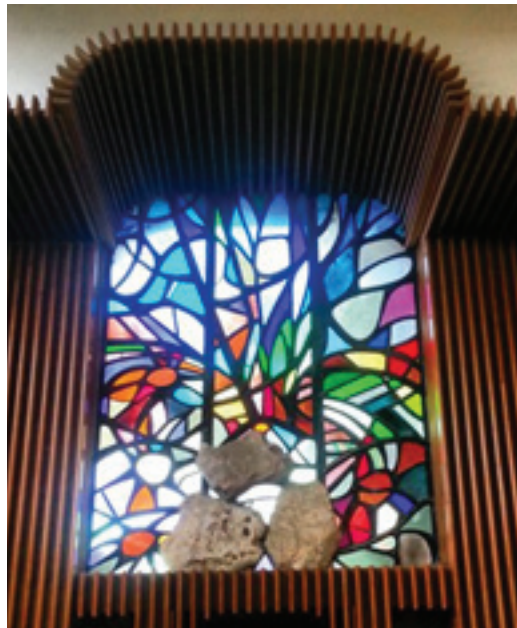
המירוץ לקיבוץ

בתחילת החופש השתתפו בנינו ובנותינו משבט מעפילים במירוץ לקיבוץ מטעם הקיבוץ הדתי. ביקשנו לשמוע על החוויה מנקודת מבטו של הנוער ומנקודת מבטם של ההורים שגיבו מאחור.

אז מתחילים במוראל בשמים - מנצלים את גודלנו כמובן. אחרי המשימה בראש צורים המשכנו לשאר קיבוצי הגוש (כפר עציון, מגדל עוז) ובאמצע היום כבר התחלנו להתרחק לכיוון עין צורים, נותנים בראבק במשימות, "אחד בשביל כולם - כולם בשביל אחד", לא?

הגענו סביבות השעה 15:00 לתחנה האחרונה ביום הראשון שהיתה גם מקום הלינה - משואות יצחק החדשה.

הגענו בין המקומות הראשונים ולכן גם היינו היחידים שזכינו להנות מרחצה בבריכת משואות יצחק (ובמיוחד

הויטראז' שיצר פרלי פלציג, ביה"כ בכפר עציון.

ממנה "ללא תשלום"....).

אחרי לילה ארוך מלא ג'וקים וערצבים (מודים לאילה יסלזון שהצטרפה ללוות את הבנות בלילה) יצאנו במרץ - וכמובן שוב מלאי מוראל - ליום השני עם דני סוסנוביץ. עוברים ברפת, מרחיקים עד קיסריה ומשם ליפו (שם זכינו שוב לרחצה נעימה בים).

אחרי יום מתיש, מהנה, מאתגר וכבר כואב הגרון ממוראלים... מסיימים את המירוץ בבארות יצחק במקום מכובד ביותר - מקום רביעי. כששיחת הסיכום מתחילה

נציגת הנוער - צאלה לוי:

רציתי לספר על חוויה מדהימה שעברתי יחד עם השבט שלי, שבט מעפילים הותחיים במירוץ לקיבוץ.

המירוץ לקיבוץ הוא מירוץ שמתקיים מידי שנה ברחבי הקיבוצים הדתיים בארץ והוא מיועד למסיימי כיתות ז'. המירוץ נמשך יומיים רצופים בהם עוברים בין משימות חוויתיות ומאתגרות ותוך כדי כך לומדים על העבר וההווה של הקיבוצים הדתיים בארץ. יצאנו למירוץ 13 קיבוצים דתיים ביניהם היינו הקיבוץ עם מספר הילדים הגדול ביותר (מה שאנחנו לא רגילים אליו בגוש...).

המירוץ התחיל השנה למזלנו בראש צורים, מה שאומר שזכינו לקום ברבע ל 10 בבוקר.

בהזדמנות זו נגיד תודה בשם כל השבט לאוהד שוימר (אבא של אלדר, בן שבטנו) שליווה אותנו ביום הראשון, ולדני סוסנוביץ (אבא של שחר, בת שבטנו) שהיה איתנו ביום השני. שניהם היו הרבה יותר ממלווים!

המירוץ מתחיל כשאנחנו מרגישים קצת קיבוצניקים מתחזים (קיבוץ שחדר האוכל שלו הפך לאולם אירועים...)

הראשונה נקבעה בראש צורים. משימה ראשונה - אוהד שולח בווטסאפ את החידה ומיד מעדכן: "נוסעים למשואות יצחק הישנה". לאחר כרבע שעה, אוהד שולח את התמונה של ביה"כ בכפר עציון, מעדכן שהם בדרך למקום ומבקש את עזרת הציבור במציאת תשובה לחידה "מדוע מוצבות 3 אבנים אלו במקום זה?". מיד אחד ההורים שולח צילום מאתר אינטרנט המסביר כי הסלעים נמצאו בשדה והובאו למקום כדי לסמל את הקשיים של התיישבות באיזור מסולע. "האומן פרלי פלציג" מוסיף הורה אחר, "הרעיון של חנן פורת ז"ל" מוסיפה מישהי. הילדים צריכים לבנות פירמידה אנושית והעומד בראש הפירמידה צריך להציג את ההסבר המלומד.

לאחר שקיבלנו את תמונות הפירמידה, גם של הבנים וגם של הבנות, אוהד שולח את החידה הבאה ומיד מעדכן שהם בדרך למגדל עוז, לבדוק את כישורי היין שלהם (לאחר חצי שעה אנו מקבלים תמונות של הילדים סוחטים ענבים בידיים ושותים משקה ירוק שכנראה אמור לייצג יין...). והמשימה הבאה - הילדים מתבקשים לבחור רעיון למפעל חסד המהווה תרומה של הקיבוץ לחברה הישראלית ולהקליט בבית שמש 5 אנשים שביצעו דעתם על הרעיון. ההורים ישר מציעים "בית לחיים", "בתים לחיילים בודדים" ואוהד מעדכן שהילדים כבר בחרו "סיירת רז". מכאן הילדים נשלחים להצטלם ברפת של קבוצת יבנה. לאחר 40 דקות אוהד שולח תמונה ואת החידה המצורפת אליה ומבקש את עזרת הציבור (והיבנאים): "בעקבות הלחימה הנוצחה בצורה יפה גם התקופה ההיא". בהתחלה אנחנו מזהים את המצולמים בתמונה, אך זה לא מקדם אותנו. מנסים לחשוב על איזו תקופה מדובר. אולי מלחמת העצמאות בה יבנה היתה בחזית? ואז נופל האסימון - בקבוצת יבנה הציבו מיגוניות בתקופת מבצע צוק איתן וצירו עליהן ככישרון רב תמונות מעברה של יבנה. התשובה מגיעה בו זמנית מההורים היבנאים ומגיסה היבנאי של אחת האימהות והילדים נשלחים למיגוניות שבשדרה.

והאחראי לא מצליח לסיים משפטים מרב המוראליים שלנו הוא נאלץ להכריז כי ראש צורים זוכה במקום הראשון (!!!) במוראל גיבוש!

מקום רביעי הוא מכובד ביותר אך העיקר הוא הגיבוש והחווייה המדהימה שעברנו כשבת. אז נתנו לו לסיים לדבר, אכלנו פלאפל, רצנו לאוטובוס, ויאללה - למחרת טיול נוער...

נציגת ההורים - נעמה דיטור:

"אולי כדאי לפתוח קבוצת חמ"ל שכוללת גם את האבות? שיהיו יותר מוחות לעזור לילדים?" עלתה הצעה בקבוצת הווטסאפ של הורי שבט מעפילים (שבאופן טבעי כמעט רק האמהות שדרו את החברות בה עד רגע זה). "יותר חבר טלפוני?" נשאלה השאלה. "יותר, מותר. תפתחו קבוצה" השיבה נציגת ועדת חינוך שהיתה גם אשת הקשר עם המארגנים. וכך נפתח לו חמ"ל זמני בווטסאפ, הכולל את כל ההורים ותפקידו לגבות את הילדים מאחור, לנסות לפתור בזמן אמת את השאלות והחידות שקיבלו הילדים, בעזרת ידע כללי, נסיון חיים, ד"ר גוגל, קרובי משפחה ועוד. לרגע עלתה ההתלבטות האם גם להוסיף את הילדים לקבוצה, אך מיד הוחלט שאנשי הקשר יהיו ההורים המלווים, אוהד שוימר ודני סוסנוביץ, שלקחו יום חופש וליוו את הילדים, ובלעדיהם המירוץ היה יוצא ללא ילדי ראש צורים (תודה רבה אוהד ודני).

וכך, לאחר שרוב ההורים צורפו לקבוצה, התלבט בקול אחד האבות הפחות מילטנטי: "אולי הכותרת 'חמ"ל' מכניסה טיפה יותר מדי אווירת תחרותיות וקרוב לעסק?" אך מיד נענה (ע"י אשתו) "בעצם זה מהמילה חמלה, שזה מה ששאר הקיבוצים יצטרכו אחרי שניקה מקום ראשון...". בקיצור, כבר בשלב זה לא היה ברור מי יותר תחרותי, הילדים או ההורים... מה שבטוח, כולנו נכנסנו להיכון, מחכים לקבלת החידות וששים אלי קרב... היום הראשון מתחיל. קיבלנו יתרון ביתיות ונקודת המפגש

לאחר מכן הילדים נשלחים למדרשת צהלי שבמשואות יצחק ואוהד מעדכן שזו היתה התחנה האחרונה להיום ושהם הגיעו במקום ה-5. מסתבר שהמתכננים ציפו שהיום הראשון יקח הרבה יותר זמן והופתעו מהזריזות (הם בטח לא חלמו על חמ"ל של 45 הורים שגיבו מאחור...). בקיצור, הילדים הרוויחו וזכו בשחיה בבריכות של משואות יצחק (הבנות) ועין צורים (הבנים). היום השני: דני שולח תמונה של הילדים ליד משטח כוסות עם סמל הקיבוץ הדתי שהילדים יצרו ולאחר כמה דקות שולח חידה לעזרת ההורים הנמרצים:

"בלב המדינה נמצאת חורשה, חורשה קטנה אך מופלאה, לשם פינו את הנשים והילדים מגוש עציון כפי שמספרת על כך עמיה ליבליך בספרה 'ילדי כפר עציון'... זה היה מין בית כנסת קטן, חדר אחד ועזרת נשים קטנה, שקיים עד היום במקום ונקרא עכשיו 'בית הכנסת על שם קדושי גוש עציון'. מיד אנחנו שולחים אותם לגבעת עליה ביפו. דני מעדכן שהם בדרכם לשם אך הילדים חושבים שזה בעלומים לפי משהו שסיפרו להם אתמול. אחד ההורים פותח את הספר עצמו ועוד הורה שולח צילום של תקציר הספר בו מצוטט אותו הקטע בהקשר של גבעת עליה. אחת האימהות גם מבררת עם מישהי מילדי כפר עציון שמרחיבה ומספרת שמכפ"ע הם עברו לרטיסבון, משם לפתח תקווה ומשם לגבעת עליה בה היו כמה שנים. ככל מקרה עלומים לא בסיפור. אז החבר'ה בדרכם לגבעת עליה ואחד ההורים שולח להם נקודת ציון בגוגל מפות וכתובת, רק שלא יתברברו...

לאחר שעתיים, דני שולח כתב חידה ברוסית ובערבית... מישהי מציעה לשלוח לרדואן שיתרגם, אך דני כבר מעדכן שהם בדרך לכפר אברהם בפתח תקווה לאחר שביקשו תרגום מכמה ילדים ערבים ומעולה מרוסיה שפגשו על החוף. סה"כ עושה רושם שהילדים מסתדרים לא רע גם בלעדינו... תוך כדי, ההורים שבכל זאת ביקשו תרגום מחברים ומכרים מספרים שרודגס מופיעה בכתב החידה ומתחילים לדון בסוגיה מה היא בדיוק רודגס... המסקנה היא שרודגס היא הכשרה בגרמניה שעברה אח"כ לכפר אברהם על יד פתח תקווה ומשם יצאו החלוצים הדתיים להקמת טירת צבי, שדה אליהו, יבנה, בארות יצחק ועוד. ההורים ממשיכים ומספרים על הקמת "חבר הקבוצות של הפועל המזרחי" שהפך להיות איגוד "הקיבוץ הדתי", מטרות האיגוד וכו'.

בינתיים, דני שולח את התמונה הבאה יחד עם המשימה "סעו לפסל שבתמונה, הצטלמו כאשר אתם שרים לצד הבחורה את השיר שכתבה". ההורים מזהים שבתחתית הפסל

מופיע "אשרי הגפרור", ושהפסל הוא תבליט של חנה סנש. מישהי שולחת הסבר מגוגל שהפסל הוצב על קיברה של חנה סנש בבודפשט ו-57 שנים לאחר שחנה סנש הובאה לקבורה בישראל הועלה גם התבליט והוצב בשדות ים. אז הילדים בדרך לשדות ים...

אחת האמהות מציעה שהילדים ישירו את "אלי אלי" כי לא ידוע לה על לחן לאשרי הגפרור, אך מיד אחד האבות מפזם את הלחן של אשרי הגפרור להנאת כולנו, והילדים מתבקשים על ידינו להתאמן באוטובוס על השיר, לא לפני שמישהי שולחת את המילים המלאות. לאחר שעה דני שולח

צילום וידאו של הילדים מפזמים את השיר ליד הפסל. לא מאוד מוזיקליים אך זה הספיק בשביל למלא את המשימה... ודני שולח את המשימה הבאה: "... כל שנותר עכשיו הוא להחליט מהו המקום המתאים ביותר עבורכם להקמת הקיבוץ. גשו למקום בו מתנהלות אספות בקיבוץ שהלוגו שלו הוא 'מקום טוב באמצע'". מישהו זורק "המושבה כנרת" אך זה נשמע רחוק מדי. מישהי מציעה לברר היכן מתנהלות האסיפות בשדות ים. אחד האבות שולח לוגו של בארות יצחק עם הכיתוב "נקודה ירוקה בלב כרך אפור" ומפרשן שהכוונה למקום טוב באמצע... אנחנו עדיין לא משוכנעים, למרות שמזכירות הקיבוץ הדתי שוכנת בבארות יצחק. מישהו מציע "שעלבים" אך אשתו נוזפת בו מיד שלא יפדח כי שעלבים זה קיבוץ של פא"י... מישהו מציע ניר עציון אך אחר טוען שאמרו שמסיימים במרכז. בשלב הזה מתחיל דיון בהכנת הנקרא, האם הלוגו מתייחס לקיבוץ או למקום בו מתנהלות האסיפות... מישהי מדווחת שהאתר של בארות יצחק נפל ואנחנו חושדים שאחד הקיבוצים המתחרים הפיל אותו בכוונה... ואז יש בינגו, מישהי מצליחה למצוא ציטוט מהאתר של הקיבוץ הדתי: "על התיקים הוטבע הלוגו שלנו: 'בארות יצחק - מקום טוב באמצע'". האינטואיציה היתה נכונה. "יאללה סעו" פוקדים ההורים, "קלאצ' באוויר". בדרך דני מקבל ממורדי את המספר של מזכיר בארות יצחק ומוודא איתו שאכן זה המקום. לאחר שההורים מחמיאים אחד לשני על הפענוח המזהיר אנו ממתינים בסבלנות... לאחר שעה דני מדווח: "אז תראו..." (אנחנו מריחים תירוצים...). "הגענו מקום רביעי לכפר אברהם ואז נסענו לקיסריה. כל מי שהגיע אחרינו לכפר אברהם קיבל משימה קרובה באיזור. אז הגענו מקום 4. אבל לבארות יצחק הגענו אחרונים." אז זהו... המירוץ הסתיים. ההורים מפרגנים לדני ואוהד וגם לשירה שינדלר ואיתמר ריין נציגי וועדת חינוך שטרחו רבות מאחורי הקלעים ומודים שגם אנחנו החכמנו ונהננו מהחידות, ואולי אפילו יותר מהילדים..."

מה היתרונות של התקופה בה גדלתי?

הודו בפניי "הנוער של היום" הוא לא הנוער של פעם, וטוב שכך.

שתי זקנות נפגשות ברחוב.

"מגיע לי מזל טוב" אומרת אחת, "הנכד שלי מתחתן".

"מזל טוב" אומרת השנייה, "ומאיפה הכלה? היא מהאיזור?"
"היא מפייסבוק, אין לי מושג איפה זה"

פתחתי בבדיחה הזו קודם כל כי סבא שלי תמיד פותח הרצאות ומאמרים בבדיחה ואני ממש אוהב את זה, וחושב שזה גורם לאנשים להמשיך לקרוא את מה שכתבתי. דבר שני, אני חושב שיש בבדיחה הזאת המון אמת והיא ממש קרובה למציאות ומראה בצורה הטובה ביותר את הפער בין הדור שחי כיום ('הנוער של היום' כמו שאתם אוהבים לקרוא לו) לבין הדור הקודם (נו, זה שנלחם בכריטים וייבש פה ת'ביצות), והיא מדגישה את זה שאנחנו ממש לא מדברים באותה 'שפה'.

פעמים רבות הפער נובע מחוסר ידיעה והבנה את העולם של השני. כלומר אם הסבתא מהבדיחה הייתה יודעת מה זה פייסבוק היא לא הייתה אומרת את המשפט המגוחך הזה. הרבה פעמים חושבים ש'הנוער של היום' הוא ממש נורא, שכל מה שמעניין אותו זה מסכים, שהוא מדבר בקיצורים וצוחק חחחחח, שאין עתיד למדינה (שהדור הקודם הקים במו ידיו) וכו' וכו'... כמובן שיש בדברים האלה גרעין של אמת, אבל לכלכל על הדור הזה עשו כבר רבים וטובים ממני, ולכן אני אשמח דווקא לכתוב למה אני חושב שאנחנו דור מצוין, ולמה אנחנו יכולים אפילו להתעלות על קודמינו (ואני לא מדבר דווקא על לקרוע את ים סוף או למרוד ברומאים. לשם כנראה לא נגיע).

בגיל 12 החלה עדי להתנדב בעמותת איל"ן עם חניך קבוע ובזכות התנדבות זו הצטרפה ל'ארגון מנהיגות' והחליטה להקים תנועת נוער לילדים בעלי מוגבלויות. היא הקימה את התנועה 'כנפיים של קרמבו' שמונה כיום כ-6,000 ילדים ובני נוער ב 66 סניפים ברחבי הארץ.

מתווה הגז הוא נושא רלוונטי וחשוב שהעסיק את המדינה רבות בתקופה האחרונה. הבעייה שלו שהוא מסובך ולא מעניין, ולכן רבים מאזרחי המדינה ובמיוחד בני נוער לא מכירים את הנושא והשלכותיו. לכן שלושה בני נוער החליטו להנגיש את הנושא לציבור ולבני הנוער בעזרת עמוד פייסבוק פופולרי, ובעזרת הפגנות רבות שבעזרתן הראו כמה הנושא חשוב לציבור.

יש עוד המון סיפורים כאלה שמראים יוזמה, אחריות

ילדותי עברה עליי ברמלה של שנות השישים. בשנים אלו מדינת ישראל הצעירה התחילה להתאושש מתקופת "הצנע" שבה המצרכים היו מתוקצבים וגם מי ששפר עליו גורלו והפרוטה הייתה מצויה בכיסו, לא מצא מה לקנות. המצרכים היו בסיסיים ובהתאם לכך גם הצרכים, לא הכרנו חטיפים וממתקים (בייגלה, סוכריות ושוקולד היו קיימים, אך לא אצלנו).

מגרש המשחקים היה הרחוב. ברחוב הסמוך לבית התכנסו ילדי השכונה וחשבו איך להעסיק את עצמם; ההורים מעולם לא שמעו "משעמם לי", כשהיה משעמם חיפשנו חברים לשחק איתם או קראנו ספרים. בכיתה ב' גיליתי את נפלאות הספריה העירונית וקראתי המון! החל מ"קופיקו" ודומיו ועד "חסמבה" ודומיו. מיותר לציין שגדלנו ללא טלוויזיה (שלא לדבר על מחשב וטלפון חכם). גם טלפון קווי הגיע לבית הוריי רק כשכבר התגייסתי לצבא.

קראתי עיתון לילדים, ושם במדור "חברים לעט" מצאתי ילדים שביקשו להתכתב, ואכן הייתי עסוקה בחליפת מכתבים עם בנות גילי במקומות שונים בארץ.

פסגת השנה הייתה הטיול השנתי. נסענו במשאית עם ספסלי עץ, הגרון ניחר משירה, וראינו מקומות שלא היינו מגיעים אליהם בדרך אחרת. (לא היה מושג של נופש משפחתי עם ההורים והאחים).

הטיול "הגרול" הראשון שכלל לילה היה בכיתה ז'. הטיול היה ל"דרום" - שדה בוקר, דימונה ועין גדי, ואת הלילה בילינו על רצפת כיתה בבית ספר בדימונה. (עדיין לא היה מושג של אכסניות נוער).

כשאני חושבת על ילדותם של ילדיי וכל שכן נכדיי, אני רואה התקדמות טכנולוגית מואצת ומדהימה, טכנולוגיה שמביאה איתה אין סוף אפשרויות לימוד והעשרה. ד"ר גוגל יענה מיד על כל השאלות ויראה לך תמונות מהעולם. אין ספק שזה מאוד מעניין ומעשיר. כשאנחנו רצינו לדעת דבר מה, פתחנו אנציקלופדיות או אטלס של העולם. גם זו דרך מצויינת ללמוד.

לשאלה האם הייתי מחליפה את ילדות שנות השישים בילדות של שנות האלפיים אין תשובה חד משמעית, אמנם היום יש עושר של טכנולוגיה שבאה לידי ביטוי במשחקים ובאמצעי לימוד, אבל, היה משהו מאוד מפתח בפשטות. היינו צריכים "להמציא" את התעסוקה לשעות הפנאי, ואולי זה גרם דווקא לפיתוח חשיבה מקורית ויצירתית?

מזל טוב לרגל התרחבות המשפחה:

- להדס ואביחי איתם, להולדת הבת אביגיל.
- לענבל וארנון אביטל להולדת הבן אשל.
- לגל ולינה סורוקר להולדת הבת שני אלתי, ולסבא וסבתא פול וגילה סאק.
- לראובן ורחל טבול, להולדת הבת נעמי מלכות.
- לנעמה ורועי ויסמן, להולדת הבן איתמר לביא, ולסבא וסבתא שלמה ויפה ויסמן.

מזל טוב לרגל החתונות:

- מזל טוב לאביעד עוזרי ולהורים אורנה ואורי, עם נישואיו לנועה שגר.
- מזל טוב לג'ודי ברנט עם אירוסיו אליהו לאור קלוקר.

מזל טוב לבני ובנות המצווה

- מזל טוב לישי שבות לרגל בר המצווה, ולהורים ברק ורנה.
- מזל טוב לשיר פרנקנבורג לרגל בת המצווה, ולהורים מיכה ויפעת.

הישגים

- ברכות ליונה לוריא עם מינויו לפסיכולוג הרפואי הראשי של בי"ח הדסה עין כרם - הר הצופים.

ברוכים השבים

- ברוכים השבים למשפחת שאול, שחזרו אלינו לאחר שנתיים באוסטרליה.

דרך צלחה

- דרך צלחה למשפחת לנגר שנסעה לאוסטרליה.
- ברכת דרך צלחה לסגליה ונעם שפירא והילדים שיוצאים למסע של חודשיים בשביל ישראל. אנו גאים בכם ומאחלים לכם מסע משמעותי.

גיוס

- ברכות לאיתן אהרוני עם גיוסו לצה"ל.

והנהגה שלקחו על עצמם בני נוער שראו מצב שצריך לתקן, והחליטו לפעול בנושא - הרבה פעמים גם בעזרת האינטרנט ואמצעים טכנולוגיים שעזרו לקדם את המטרה. מהסיפורים האלה אפשר לראות כמה כח והשפעה יש לבני הנוער וכמה הזרמת המידע והרעיונות היום עובדים בקלות, וכמה למרות האדישות וה'עצלנות', כשלבני נוער חשוב או מפריע משהו הם יודעים לקום ולנצל את האמצעים החדשים שיש כיום כדי לפעול לתיקוננו. כמובן שדברים כאלו יכלו לקרות וגם קרו בעבר, אבל כיום נהיה הרבה יותר קל לפעול ולעשות בעזרת הטכנולוגיה דברים גדולים ומדהימים.

בנוסף בגלל כלים שעומדים היום לרשות הנוער כמו וואטסאפ, פייסבוק ואינסטגרם, כמות קבוצות העזרה ההדדית והחסד גדלה בצורה משמעותית, ואנשים רבים חברים בקבוצות שמטרתן היא עשיית טוב ועזרה לזולת. מה שהיה בדור הקודם רצונות טובים בלבד מתממש והופך בימינו למציאות בזכות המהירות והשיתוף הרב בין אנשים ובין קבוצות שפועלות למען מטרה אחת.

כמובן שכלים אלו עלולים לשמש וגם משמשים פעמים רבות אנשים שמטרתם היא לא בדיוק עשיית טוב ולפעמים גם רע - בריונות רשת, שיימינג ועוד. אבל כאן בחרתי לדבר דווקא על הנקודות החיוביות שיש בזמננו ועל הטוב שהטכנולוגיה נותנת לנו.

מעבר לכך אחד הדברים המדהימים והיעילים שיש כיום הוא זמינות ושיתוף המידע הענק שיש בעולם הזה. אם משהו מתעניין בנושא מסוים הוא לא צריך לפתוח ספר (שפעמים רבות הוא יותר גבוה ממנו) אלא יכול פשוט להקליד את מה שהוא רוצה לדעת, והיה לו כ-15,700 תוצאות ב-0.61 שניות (כמו שהמחשב אוהב להתפאר) בלי להתאמץ הרבה. ואנשים לא חייבים להיות חכמים או חרוצים בשביל להבין במגוון רחב של נושאים ודעות, וזה דבר מדהים וטוב לדעתי.

בכלל, כשצריך אותנו או כשאנחנו רואים איזו בעיה בחברה שלנו, אנחנו יודעים 'להרים את הראש מהמסך' ולהתגייס ולפעול למען המטרה. לא חסרות דוגמאות. אפילו פה נוער ראש צורים הנהדר עושה פרויקטים מדהימים ורבים, כמו סיירת רז (כל הכבוד לשבט מורשה התותחים), קייטנת איל"ן שהייתה לפני שבועיים, ואני בטוח שכל אחד מהנוער פה ביישוב יגיד לכם - אם תשאלו - שזה הדבר שהוא מחכה לו כל השנה, גרעין ארז שעל מעלליו כבר כתבתי לכם בהזדמנות אחרת ועוד הרבה בני נוער שמתנדבים בעמותות וארגונים שונים וטובים.

אני חושב שיש המון יתרונות לנוער הזה, ופשוט צריך לפתוח את העיניים ולתת לו מקום. וככה הוא יוכל לפרוח ולהראות את הצדדים היפים והחיוביים שלו. יש תקווה. או כמו שאמר מכר ותיק ואהוב של הנוער "יש לנו נוער נהדר". מי ייתן והכוח יהיה עמכם.

על קדושת המקום. תוכנות והליכות של אבי מורי הרב משולם בן אהרון יעקב שבט

שהיה חבר ביבנה, התבייש בחברותו בקיבוץ³. כמעט תמיד היה גאה להיות חבר בקבוצת יבנה. לא פעם, כשירדנו מדירתנו למטה בשבת בבוקר ללכת לבית הכנסת, עצר לרגע ונשם עמוקות והצהיר "עוד יום נפלא בקבוצת יבנה". אבא האמין שע"י החינוך ועם הזמן, תשתנה לטובה הכמות והאיכות של שמירת תורה ומצוות ביבנה.⁴

מקומה של ההלכה

גישתו ההלכתית הייתה פרקטית ומעשית. הוא היה מכוון יותר למעשה הנכון, ופחות עסוק בבירור השיטות השונות. אבא לא נהג בכיוון של "לצאת ידי כל השיטות" (שבהכרח מובילה להחמרה מתמדת) אלא בבירור שיטה מעשית שתעקוף את המחלוקת.

כך הציע (בחו"ל) שילדים ישראלים יגידו את ברכת ההלל בתפילת יום העצמאות (כשרוב עמיתיו כלל לא הכירו ביום הזה כחג).

העדיף לא להכריע בעצם הדיון ההלכתי לגבי השתתפותן של נשים במצוות מעשיות (לבישת טלית, הנחת תפילין, אמירת קדיש, והשתתפות בזימון) אלא בבירור אישי עם השואל/ת, האם מוכנים להתמיד ולקחת על עצמם לקיים בקביעות מצוות אלו.

לא פקפק בהיתר של "גרמא" כפתרון לשמירת שבת בקהילה המודרנית וטכנולוגית, אך חשש ששימוש בקלנועית משרה אווירה של חול, ולכן אסור בשימושה בשבת, גם אם יש בה מתקן הגרמא, "שלא יהא הילוכך בשבת כהילוכך בחול".

מנהגיו והנהגותיו

רבותיו: בישיבת הרב יצחק אלחנן (ישיבה אוניברסיטה) - ראשי הישיבה, הרב יוסף דוב סולובייצ'יק והרב דוד ליפשיץ⁵. למד גם מהרב פרופ' משה טנדלר⁶ (ואף עזר במעבדה שלו לביולוגיה כמתרגל). מכולם, היה מרבה במיוחד לצטט את הרב טנדלר.

הייתה תקופה שהנושא של מחיצה בבית הכנסת היה נייר הלקמוס וקו המבדיל בין בית כנסת אורתודוקסי לבין בית כנסת קונסרבטיבי. הרב סולובייצ'יק היה מקובל כרב

אבא היה "חי" את המקום שבו היה חי. הוא לא בחר את מקום מגוריו לפי הנוחיות, אלא כפונקציה שמקדמת את מטרותיו בחיים, ולכן תמיד הזדהה עמוקות עם המקום בו נמצא, בכל מקום. הוא היה מאמין גדול שעל ידי חינוך ניתן לחולל שינוי אצל האדם הבודד, ובקהילה כולה. כשהתמנה לתפקיד מנהל בית ספר, היה מקפיד שבית הספר יהיה

שייך לקהילה, ומתוך כך יתקיים יחס הרדי של השפעה, בין בית הספר לבין הקהילה. הקהילה שולחת את הילדים לבית הספר, ובית הספר מחנך ומחזק את זהותם והזדהותם של ילדי הקהילה. ולכן מובן מאליה שהוא חייב לגור בתוך הקהילה, ובסמוך לבית הספר. רבים מעמיתיו דווקא ביקשו להפריד בין החיים האישיים שלהם, לבין עבודתם, ולכן חיפשו לגור דווקא רחוק מבית הספר שלהם. לא כך אבא. אימוץ הזהות הדתית בקהילה יכולה להתרחש בצורה טובה וטבעית ע"י התחברות לחיי הקהילה.

כבית ספר קהילתי ששיקף את הקהילה בה היה גר, היה ברור שבית הספר יהיה מעורב, בנים ובנות¹. אבא היה נוהג להתפלל שחרית עם התלמידים (כיתות ז-ח) בתפילה שהילדים היו אחראים להפעלתה. הוא דאג לשלב מנגינות באמצע התפילה, לאלו שהתקשו לקרוא, ולאלו שהיה להם משעמם מדי.

כאחד המנהיגים הרוחניים של הקהילה, טבעי שעמד כשליח ציבור בימים הנוראים, ופתח את סוכתו לדיירי הבניינים הסמוכים, אחרת הם לא היו אוכלים בסוכה. הוא הקפיד שבית הספר שלו יהיה פתוח בחופשת סוכות, כדי שילדי ביה"ס ייטלו ארבעת המינים ויאכלו בסוכה במשך החג. גם בפורים, בבית הספר שלו היו "לימודים" בבוקר, וכך רבים מהתלמידים שמעו את קריאת המגילה לפחות פעם בשנה. "מנהג המקום" היה מקובל עליו גם אם זה לא היה מנהגו האישי. בחו"ל היה לובש בשבת חליפה, עניבה, ומגבעת שחורה, כי כך היה מנהג הרבנים ומנהיגי הציבור. בארץ, היה נוהג אחרת - במיוחד בקיבוץ. וכך נהג בטבעיות, כאן בארץ, ללכת ללא חליפה, עניבה, ומגבעת. "מקום שנהגו" להתפלל בהברה אשכנזית, כך היה מתפלל. אך בבית הספר שלו הנהיג להתפלל בהברה ספרדית/ישראלית²

וכן ביבנה, במשך יותר משלושים שנה הזדהה במלא ישותו עם החיים היצרניים והתורניים של הקבוץ. הוא התוודה בפני שרק פעם אחת, במשך עשרות השנים

¹ בדומה לבית הספר בנשיאות מורו ורבו רב סולובייצ'יק, בבוסטון.

² "כללו של דבר אל ישנה אדם ממנהג הבריות" (מסכת דרך ארץ זוטא, סוף פרק חמישי)

³ התבייש ונפגע אישית שיבנה שינו את כללי האשראי שלהם, ודרשו תשלום מראש מהישוב עצמונה, על הזמנת אפרוחים, לקראת מועד הפינוי מגוש קטיף.
⁴ ההורים הורו בפני מספר פעמים שנחסכו מהם כמה דילמות חינוכיות בזה שהגיעו ליבנה כשכולנו כבר היינו אחרי לימודי בית הספר.
⁵ הרב מסובלק, תרס"ו-תשנ"ג, מגדולי תלמידי הרב שמעון שקופ, ומהרמ"ם המובילים בישיבה.
⁶ מראשי המדברים בענייני אתיקה רפואית ביהדות, חתנו של הר"מ פיינשטיין (נולד תרפ"ו), ויועצו בעניינים רבים של טכנולוגיה ורפואה והלכה.

"ליבראלי" בגלל השכלתו הרחבה, ועם זאת הקפיד שכל תלמידיו יכניסו מחיצות בבתי הכנסת בהם שירתו כרבנים.⁷ כשהיינו נוסעים לבקר אצל סבא וסבתא בברוקלין, אבא היה מתפלל בבית כנסת עם מחיצה, ולא בבית הכנסת של סבא. ועם זאת, בהתחלה לא הייתה מחיצה בבית הכנסת בקנזס.⁸ אך כשאבא הקים שם את "מנין הילדים", הכניס לשם מחיצה על ההתחלה, כי כך צריך להיות, והאמין שזו הדרך שניתן לחולל שינוי בקהילה. קשה להאמין, אך אבא בצעירותו היה הולך במהירות ובזריזות לבית הכנסת. כשלפעמים התלוויתי אליו בגיל 7-8, הייתי צריך לרוץ אחריו, כדי להשיג אותו. זריזותו הייתה תכונת אופי – גם כשהיה מלצר בצעירותו, היה מוכר וידוע כמהיר. פעם כשסבתא פאני (אימו) תיארה בפני את אותה תקופה, היא כינתה אותו מהיר כ-LIGHTENING (ברק). מאוחר יותר היה ידוע כמנהל ואיש ארגון שתקתק דברים, וגם בתורנויות בחדר האוכל ביבנה, עבד בזריזות.

מקומו של המנהג ומעשה המצווה

ערב שבת היה מתחיל ביום חמישי בערב, כשהיה כותב את עלון החדשות השבועי של בית הספר. בשבילו, בית הספר היה משפחה אחת, ותקשורת פתוחה וקשר עם ההורים הייתה יוזמה מיוחדת שלו. יום שישי היה תמיד עמוס, היות ולמדו בבית הספר עד אחר הצהריים. נוהג היה ללמד פרשת השבוע בכיתה, בנוסף לעבודת הניהול. את יום השישי היה מנצל גם לביקור חולים של ילדי בית הספר או מורים שהיו חולים. לאחר מכן החלו הסידורים לקראת שבת. השלמת קניות, תחנה במאפייה לחלות, וכמובן גם קניית פרחים לבית לכבוד אמא ולכבוד שבת.

היה מרגלא בפומיה – "לא המדרש העיקר אלא המעשה", וכן "מה תצעק אליי, דבר אל בני ישראל וייסעו!"⁹ אבא היה איש מעשה, ולא איש של דיבורים. איש ביצוע, ולא איש הגות. אחת מהסוגיות האהובות עליו הייתה האם מצוות צריכות כוונה, או לא. מבלי להיכנס לכל החילוקים השונים בסוגיה, הייתה לו הבנה עמוקה שאדם צריך לעשות את המעשה הנכון, גם אם הוא לא מבין עד הסוף את תכלית המעשה. כמו תפילין של ראש, עם ארבעת הבתים החלוקים, ישנן מחשבות רבות וכוונות רבות אצל האדם. אך כמו תפילין של יד עם הבית האחד – יש לעשות את המעשה המתחייב. זכור לי ביום הזיכרון של אחותי רנה ז"ל, לאחר העלייה לקבר ואמירת תהילים ודברים לזכרה, שלא הייתה לו סבלנות להישאר ליד הקבר. הוא התחיל ללכת לכיוון המדרגות ואמר "עכשיו זה הזמן לעשות מצוות..."

⁷ מחוץ לניו יורק היה קיים "שלב ביניים" במלחמת המחיצה – בתי כנסת הכניסו מחיצה נמוכה לאורך רוב אולם התפילה, אך מאחור נשארו מספר שורות ללא מחיצה. כך היה מקובל בבית הכנסת של סבא יעקב, בפלורידה. בית כנסת עם רב אורתודוקסי, וחזן אורתודוקסי, ומשתייך לאיגוד בתי כנסת האורתודוקסים.

⁸ מקום עבודתו הראשונה, 1959

⁹ אבות א, יז, שמות יד, טו

לפי הבנתי, כוונתו הייתה שיש זמן לדיבורים ומחשבות, אך העיקר זה מעשה המצוות ותיקון עולם. לדעתו, זה יהיה הזיכרון האמתי והנכון לרנה ז"ל.

אך יש להקפיד שהמעשה הנכון לא יבוא על חשבון הזולת. וכדברי הרמח"ל במסילת ישרים, חסידות אמיתית היא בבחינת המעשה וכל מה שמשתלשל מאותו מעשה. פעם שוחחנו על מנהגים שונים, ושאלתי למה לא נהג "מים אחרונים." אבא השיב לי עם הסיפור החסידי על הרבי שהייתה לו משרתת שהייתה צריכה ללכת רחוק לבאר, ולעמול קשה לשאוב מים ולסחוב דלי מים כבד בחזרה הביתה. ולכן אותו רבי לא נטל מים אחרונים, כי מצווה גדולה יותר לחוס על המשרתת מאשר להקפיד על מים אחרונים. לאבא לא הייתה משרתת, והיה לו תמיד ברז מים בקרבת מקום. אך היה לו "לימוד" גדול ללמד על קיום מצוות, שנחשף דווקא על ידי אי נטילת מים אחרונים!

נראה לי שהרבה מנהגים של אבא נאספו על ידו במשך השנים, מדברים ששמע או למד מאחרים, ולא מדברים שהוא ראה בבית אביו. היו תקופות שנהג ככה, ותקופות אחרות שנהג אחרת. מנהגים היו לו ערבים כמנגינות, ולכן אימץ אותם לעצמו באהבה. בצעירותו לא סיים ברכת 'אהבה רבה' עם שליח הציבור, כמו שעשה בבגרותו. וכשנחשף לנוסח ספרד היה מסיים ברכת 'קבוץ גלויות' ומוסיף את המילה "לארצנו", למרות שהתפלל נוסח אשכנז כל ימיו. באווירת חג המיוחדת בארץ ישראל, תהה במשך שנים למה לא מברכים "בורא מיני בשמים" במוצאי חג, שהרי בוודאי יש כאן נשמה יתירה. בחו"ל התעטף עם טליתו מעל ראשו בתפילה, אך לא בקבוץ (שמא זה היה קשור למנהג המקום? או חשש בענוותנותו ליוהרה?) והייתה תקופה שהיה עומד ב"לכה דודי". בחו"ל היה נוטל אתרוג עם פיטס, אך בארץ לא הקפיד על זה. היה חביב עליו המנהג לאכול מצות יד בליל הסדר. בקדיש היה אומר "יתגדל ויתקדש" עם צירה, כדעת המשנה ברורה. ובספריה שלו הייתה משנה ברורה, אך בשונה מרבים מעמיתיו, היה לו גם הספר ערוך השולחן¹⁰. בישראל נחשף יותר למנהגי עדות המזרח, וגם חלק מהם נכנסו לחיים השלמים שלו. היה יותר מתאים לו מנהג ההילולה ביום הזיכרון, מאשר יום צום. אף בקש במפורש לא לצום ביום הזיכרון שלו, אלא לעשות הילולא. כך היה חוגג את החיים. מדברים אלו ועוד רבים, אני לומד שהחיים הדתיים של אבא היו מאוד דינאמיים. הכול היה חי ותמיד נתון לבחינה ועיון, שלא יהיו חס ושלום כקיום מצוות אנשים מלומדה.

ואולי זו המורשת שלו – שלא ננהג דברים בגלל שכך הוא היה עושה (אולי פרט לקניית פרחים בערב שבת) אלא שהעשייה שלנו תהיה בצמיחה מתמדת, מתוך לימוד וקשב לסביבה ואימוץ מעשים טובים של אחרים.

נפטר והלך לעולמו בכ"ו אדר ב', תשע"ד.

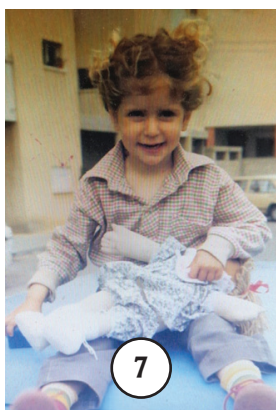
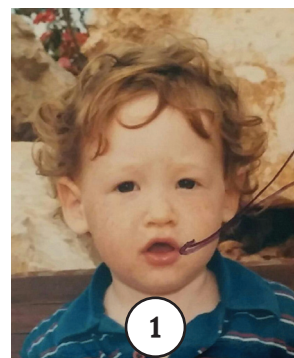
¹⁰ הרבה רבני קהילות חיבבו את הספר ערוך השולחן, שהיה דיין, ולא רק ראש ישיבה

תמונות ילדות

כמה אנו משתנים במשך השנים?
 יש דברים בהם אנחנו לא מפסיקים להשתנות,
 יש דברים שלעולם לא ישתנו.
 יש פעמים שהילדים שלנו מזכירים, לרגעים, דברים שהיינו פעם.
 עד כמה תזהו חברים מפעם?
 הקולאז' מורכב מתמונות ילדות של תושבי ראש צורים.
 מצליחים לזהות?
 תשובות תמצאו בעמוד 26.
 הי, מה אתם מציצים, תתאמצו!

◦ משפחת לחמי ◦

היא

אריאלה, 34,
לבית אפשטיין,
גדלה באפרת.
בת לשבט יחיעם
בסניף אפרת.
עובדת ברל"ד.

הוא

צורי, 34,
גדל בדולב.
בן לשבט יחיעם
בסניף דולב.
עובד ב MPREST.

ילדים זה שמחה

רתם (7) יאיר (5) נטע (2) + 22 ילדי בית ילדים לחמי

מיקום ביישוב: בשכונה מתחת ללוריא

גרנו בעבר: בקיבוץ (מעל עמי ורינת לוי) ובמושב נחלים

"מה הייתה השאלה???"

1. איזו מתנה לא הייתם רוצים לקבל?
אין לנו כרגע מקום בבית למתנות
2. אילו היית בונה את בית חלומותיך באיזה בחדר היית
משקיע את עיקר מחשבותיך?
בסלון
3. מה החפץ הכי חשוב בבית שלכם?
דלת הרשת (שלפעמים מצליחה להפריד ביננו לבין הזכוכים
של הרפת)
4. דמות שאיתה היית רוצה לעשות חברותא? למה?
צורי: בן גוריון
אריאלה: מלכה פיטרקובסקי
5. הודו והמזרח או אירופה וארה"ב?
לא משנה הסדר
6. אוכל בתי או אוכל קנוי?
אוכל בתי
7. חליפת טוקסידו או טי שרט?
טי שרט
8. קיץ או חורף?
צורי: חורף
אריאלה: קיץ
9. סמארטפון או טלפון קווי?
שיחה על כוס קפה

דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים דעו עליכם...

נפגשנו לראשונה בסמינריון הדרכה של בני עקיבא

◦ משפחת דה-ליאון ◦

היא

הילה, 35,
לבית לוינברג,
גדלה בחיפה.
משבט התקומה בסניף
כרמל.
עובדת
באוניברסיטה העברית.

אוהבת
קפה

הוא

יאיר, 41,
גדל בפתח תקווה,
עובד בתיכון זיו
בירושלים
ובאוניברסיטה
העברית.

אוהב
לקרוא
(רק לא מוצא זמן)

ילדים זה שמחה

יונתן (6.5) דרור (4) עדרו (1.5)

מיקום ביישוב: בקיבוץ מתחת למורדי ואלונה שבט
גרנו בעבר: רק בראש צורים: יאיר ברווקיה, וכזוג נשוי - המשרד של דרורית
והבית הנוכחי של מורדי ואלונה כשעור היה 60 מטר...

"מה הייתה השאלה???"

1. איזו מתנה לא הייתם רוצים לקבל?
שישית קולה
2. אילו היית בונה את בית חלומותיך באיזה חדר היית משקיע את עיקר מחשבותיך?
מטבח
3. מה החפץ הכי חשוב בבית שלכם?
הבלנדר - משרדג את הקיץ
4. איזה מאכל לא תסכימו לאכול לעולם?
רגל קרושה
5. אם הייתם זוכים בלוטו, מה הדבר הראשון שהייתם קונים?
חוף מבית בראש צורים? טיול קרוואנים באלסקה וארה"ב
6. הודו והמזרח או אירופה וארה"ב?
אם ארה"ב - אז בקרוואן למרות שלא מתנגדים לחזור לתאילנד
7. אוכל ביתי או אוכל קנוי?
קנוי
8. חליפת טוקסידו או טי שרט?
טי שרט
9. קיץ או חורף?
הילה: חורף. יאיר: אביב.
10. סמארטפון או טלפון קווי?
סמארטפון

דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים דעו עליכם...

שאנחנו גרים פה מעל 12 שנים בשכירות....

ונידרש צורך להגדרה והבהרה מחדש, וכן חידוד כללי ההתנהלות וקבלת החלטות. ולבסוף, היוזמות החדשות בפיתוח שעומדות בפני ראש צורים מחייבות התייחסות חדשה.

המשך המתווה - בישיבה הבאה של הצוות, שנקבעה לסוף אוגוסט, נבצע דיון מסכם על הגדרת האתגרים, וכן דיון ב-4 חלופות ראשוניות, יתרונותיהן וחסרונותיהן, ונבחן כמה הן נותנות מענה לאתגרים שצוינו לעיל. בינתיים, חברי הצוות יחשבו על החלופות השונות שעלו, ואולי יעלו חלופות נוספות.

בהמשך, ננסה להתרכז מסביב לשתי חלופות, שיוצגו בערב הסברה הפתוח לציבור לאחר החגים (טרם נקבע תאריך מדויק) על מנת לשמוע הערות ותגובות. אנו מקווים להביא בפני חברי האסיפה הצעת החלטה בנובמבר, בהתאם להחלטה שהתקבלה באסיפה האחרונה.

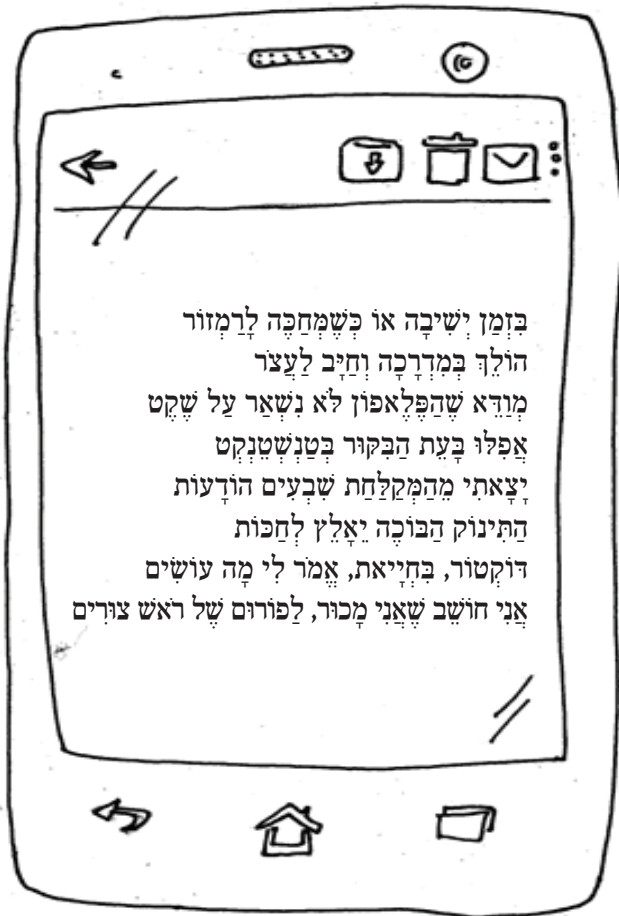
אנו קוראים לציבור להיות מעורב בתהליך ולהציע הצעות ורעיונות לחברי הצוות:
נציגי ההנהלות: מורדי שבט, דני סוסנוביץ, חיים ראש, דודו דרוק, אסף יעקובי, אוהד שווימר.

נציגי התושבים: גילה סאק, אליעזר מאך, נעמה דיטור.
נציגים חיצוניים: שרגא ווילק (מחלקת משק של קבה"ד), שמוליק צביאל (רכז אזורי של אמנה).
חברים המבקשים לקבל את המצגת לעיון, מוזמנים לפנות לדני או מורדי.

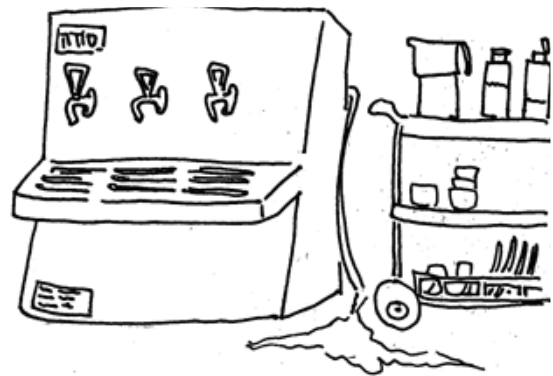
בהתאם להחלטת האסיפה האחרונה, השבוע נפגש לראשונה, בהרכב המורחב, הצוות שנבחר לבחון את המבנה הארגוני וההתנהלות של ההנהלות בראש צורים.

רקע - כדי ליישר קו עם כל הנוכחים, תחילה הוצג הרקע להתנהלות הנוכחית: תחילתו בחלוקה האירגונית (לא סטטוטורית) בין מזכירות הקהילה וההנהלה הכלכלית (הפרדה בין "משק" ו-"קהילה" שנקבעה בתחילת שנות ה-90) ולאחר מכן חלוקת האחריות, הפעילות והנכסים בין הנהלת האגודה והמזכירות (שתחילתו סביבות 2004, ועורכן ב-2009). בהמשך, תחילת תהליך איחוד הקהילות והקמת ההנהלה המשותפת (המצומצמת והרחבה) ואיחוד משרות המזכיר ומחלקת התחזוקה. שילוב זה הוגדר לפני כחמש שנים כ-"שלב ביניים", ועם התקדמות תהליך איחוד הקהילות והצטרפות חברים חדשים נוספים לקבוצה, יש הצדקה לדיון על המשך ההתנהלות של הפעילות הרחבה והמבורכת בראש צורים, כדי שתשקף נאמנה ובצורה מיטבית את המציאות בה מרבית תושבי הקבע בראש צורים הינם באותו מעמד, עם אותן זכויות בנכסים הקהילתיים והמשקיים.

הגדרת האתגרים - לאחר מכן הוגדרו האתגרים בהתנהלות הנוכחית: כפילויות התפקידים ותחומי האחריות, והקושי הטכני לנהל ישיבות בעניינים משותפים בפורום גדול של משתתפים, שהרכבו משתנה מפגישה לפגישה. כמו כן טושטשו הגבולות בין ההנהלות השונות והסמכויות,

חלב בחנם ועושים 'ך כביסה
בית ילדים ומכונית לחפשה
דשא גדול ערכים ושתוף
הכל משלם (חוץ מפטל שקוף)

כלם פה נוסעים כמו משגעים
אנשים זקנים כמעט נדרסים
מתעלמים מתמורים ונוסעים כמו צ'לבות
צריך לעשות משו עם הנושא של הבימבות

ילדים גדולים משדרג ת'חיים
כי לוקחים ת'קטנים למגרש משחקים

לגדל שני ילדים, שפתאום נראה לי כמו סצנה ממשמה בלתי אפשרית 6, בדיוק בקטע בו טום קרוז מנסה לזנק מהר געש מתפרץ לתוך מסוק בוער שחג באוויר. תהיתי איך משפחות מסוגלות להתרחב עוד מעבר לזה. וכשב"ה הילדים הפכו להיות הרוב במשפחתנו (וכידוע - הרוב קובע), לקח לי קצת זמן לעכל שכשיש לך שלושה ילדים - אתה מכין סנדיצ'ים בבוקר לשלושה ילדים, מארגן שלושה ילדים, מפזר למסגרות שלושה ילדים, אוסף מהמסגרות שלושה ילדים, ובעצם לכל מקום שאתה הולך - באים איתך פק"ל עוד שלושה ילדים. לראשונה הבנתי את הכוונה של בדיחת הקרש: "מה הטעות שעושים הורים לשלושה ילדים? במקום להביא עוד הורה מביאים עוד ילד..." ומבחינתי עכשיו אנחנו כבר בעז"ה בדרך לאימפריה.

אז מבלי לפגוע חלילה בפרייה ורבייה ביישוב (גן אחד כבר נסגר), קבלו להלן תריסר מתוך שלל היתרונות של לגדול במשפחה שמונה שני ילדים בלבד:

1. תמיד יש מקום באוטו לטרמפיסט.
2. אף פעם לא תהיה במיעוט.
3. בחנוכה מצליחים לארגן הדלקת נרות של כל המשפחה המורחבת.
4. קייטנות נכדים לא מגיעה למספר דו ספרתי של זאטוטים.
5. אפשר לשכור יחידת דיוור בראש צורים עשרים שנה (או עד הבניה, מה שיקרה קודם).
6. בתחרות אתה בחיים לא מפסיד, מקסימום מקום שני.
7. גם במקלחת לפני שבת נשארים לך מים חמים.
8. אתה או הכי גדול או הכי קטן, בכל מקרה אתה הכי משהו.
9. כשעושים תורנות במחשב - אתה תמיד הבא בתור.
10. אין בעיה להתחלק בזוג גביעי מילקי.
11. כשמחפשים דירות לשבת בר מצווה - לא צריך חודשיים מראש לשכנע כל משפחה ביישוב, שדווקא עכשיו, באמצע ינואר, זה הזמן לצאת לסופשבוע בקמפינג ביער אודם.
12. תמיד אפשר לתת יד לאמא.

ועכשיו בנימה יותר רצינית: ילדים זה שמחה ואף זוג לא מתחרט חלילה על ילד שהביא לעולם, אבל השמחה הזו, כמו רוב הדברים הטובים בחיים, היא יותר עניין של איכות, מאשר של כמות. כולנו מכירים את הביטוי המפורסם "משפחה גדולה ומאושרת", אך מי שגדל כמוני בתור אחת משתיים יודע שגם משפחה קטנה יכולה להיות מאושרת לא פחות. מאחלת לכולנו שנזכה לשמוח בכל מספר ילדים שבחרנו או שנבחר עבורנו מלמעלה, ונזכור שכל משפחה היא בעצם משפחה ברוכת ילדים, לא משנה כמה נפשות היא מונה, כי כל ילד, בין אם הוא השמיני ובין אם הוא השני, מביא איתו את הברכה שלו.

* מוקדש באהבה רבה למוריה, אחותי היחידה, שתמיד שם בשבילי וטובה לי מעשרה אחים.

ברמת גן, עיר הולדתי, לא היינו ארבעתנו - הורים + 2, משפחה חריגה כל כך. זכורות לי מספר משפחות בכיתה שבהן היו רק שני ילדים. רוב המשפחות היו רק קצת גדולות מאיתנו, עם שלושה ילדים. משפחות עם ארבעה היו נפוצות בערך כמו אלו של שניים, והיתה רק ילדה אחת בכל השכבה שבמשפחתה היו חמישה ילדים, ובנסיעה לפולין היא זכתה לסבסוד תחת הסעיף "הנחת קבוצות". אני חושבת שהפעם הראשונה בה הרגשתי ש"משהו לא בסדר אצלנו", ארעה בהיותי בשמינית כאשר הגעתי למחנה מועמדות בשירות לאומי. המיונים היו לבנות דתיות מכל הארץ אך בפועל היו שם בעיקר בנות מירושלים ומיהודה ושומרון. באחת ההפסקות ישבנו מספר בנות וכל אחת אמרה איזה מספר היא במשפחה ומתוך כמה. כל המספרים שרצו שם היו זרים לי לחלוטין, ולקח לי זמן לעכל שהן באמת מדברות על מספר הילדים בבית. "אני 6 מ-7", "אני 3 מ-8", "אני 5 מ-11". כשהגיעו אליי, ניסיתי להצטנף בפניתי ולהתלכד עם הנוף שמאחוריי. "אני מספר 2", מילמלתי לבסוף. "מתוך כמה? מתוך כמה?" נשמעו קולות, ההתחמקות לא הצליחה. "אנחנו שתי בנות", הודיתי בשקט, ולא חשבתי על השאלה שבאה ישר לאחר מכן, "וכמה בנים?". עכשיו כבר לא יכולתי להתאפק. "זהו! שתי! בנות! שתיים! אחותי! ואני! זה כל מה שיש!". בכל יתר ימי המחנה הפכתי לשיחת היום, אי אפשר היה להפסיק לדבר על זאת שהם רק שני ילדים בבית, כאילו משפחה עם 11 היא חזון נפרץ במקומותנו, ורק שני ילדים זה משהו שעדיין יכול להפיל אותך מהכיסא.

כשיצאתי עם דוד לדייט ראשון, בניסיון למנוע שתיקות מביכות (כאילו שהיו יכולות להיות שתיקות בדייטים איתי...), אמרתי לו שאנחש איזה מספר ילד הוא ומתוך כמה ילדים, "אני ממש טובה בזה" הוספתי בניסיון ליצור רושם, בשעה שחשבתי שבמילא הוא לעולם לא יוכל לאמת את נכונות המידע. מכיוון שידעתי שמדובר בבחור ירושלמי, הלכתי ישר לאקסטרים: "3 מ-4 נכון?", דוד חיך. "2 מ-5?" עשיתי ניסיון אחרון להציל את כבודי האבוד. "1 מ-9", הוא הפתיע. "9?" התקשתי להאמין, אני לא חושבת שעד אז אי פעם דיברתי עם מישהו עם תשעה אחים במשפחה. ואז כדי להרוס סופית את מעט השנינות שעוד האמנתי שנותרה בי, שאלתי את השאלה הכי בנאלית ומפגרת שניתן היה לחשוב עליה בנקודת הזמן הנוכחית: "ואתה באמת זוכר את השמות של כולם?" (כן, גם לי לא ברור איך עוד היתה בסוף פגישה שניה...) דוד הוכיח שכן, והוסיף גם תאריכי לידה, עברי ולועזי. השתכנעתי: יש משפחות כאלה, שחיות להן ככה הרחק מעבר לחיים המוכרים של פאתי גוש דן.

כשהפכתי בעצמי לאמא לשניים, לא יכולתי שלא לחשוב על הפער בין לגדול במשפחה של שני ילדים, שהיתה נראית לי תמיד משפחה כזאת נוחה, קומפקטית וקלה לתפעול, לבין

הקטע הבא גם הוא באותו גיליון מוקדש באהבה לחברי וועדת תרבות לאורך השנים בראש צורים. כנראה שאין חדש תחת השמש.....

"שכר טרחה" והרהורים:

איני יודע אם המקום המתאים לכתוב את מחשבותיי הינו בעלון, אך הפעם הוגדשה הסאה ולא נותר לי אלא להביע זאת בזעם גלוי.

עוד השבוע הוכרתי להוכיח חברים שטענו על שעמום ורגיעת מה בפעילותה של ועדת תרבות. האמנם? אך לא הוא, במשך השבועיים שעברו אנו הצלחנו לשמוע הרצאה בכפר עציון, שתיים במשקנו, ואחת במשק צובה - אם כן מה הוא שעמום?

להרצאה בכפר עציון לא נסע אף אחד; בהרצאה שנערכה אצלנו בשבת נוכחו כשנים עשר איש (מתוך שבעים שהיו בשבת), ולפגישה בקבוצת צובה נרשמו ששה חברים. האמנם? הזאת תגובה למאמצי הועדה? אין רצונם של חברינו לכתת רגלים עד כפר עציון השכנה, ניחא; פגישה עם חברי החוג ליהדות של חברי קבוצת צובה לא מעניינת את החברים, ניחא; (בשביל מה להרחיב אופק ולבוא עם חברים לא דתיים?) אבל בנקודה אחת חושבני שהגזימו החברים, אין זה אפשרי וחייב להפסק המקרה שקרה בשבת האחרונה.

אין כמו להתחיל לערוך מדור חדש שעוסק בנוסטלגיה לכבוד שנת היובל לקיבוצנו אם לא בדבר הראשוני, הבראשיתי, והוא הילדים, הדור החדש שנולד כאן לזוגות הראשונים שהגיעו.

הילדים הראשונים, פירות הביכורים של הקיבוץ הם: ליאור כרמי וענבל דסברג.

אמנם הילדים שעליהם מדובר עזבו את ראש צורים אך כנראה שהשאירו את החותם כאן עד עצם היום הזה. מסקרן לראות את ההשפעה של התינוקות הרכים על החברה הצעירים שבנו את המקום.

מתוך גיליון אב תשל"ב:

דבר העורך:

בראש צורים יש גם ילדים! אתם שומעים, יש ילדים! לילדים יש הורים, מטפלות, בית ילדים, כביסה מלוכלכת ונקיה וכו'. זה גורם! אומנם קטן, "בראשיתי", רק שני ילדים, רק שני זוגות הורים. כך זה מתחיל! וכשזה מתחיל, או אפילו לפני כן יש להתחשב בכך ברצינות. צריך לחשוב במושגים חדשים - טיפול ילדים, חינוך ילדים, החזקת ילדים, מגורי ילדים, כביסת ילדים, תפירת בגדי-ילדים, תורנויות ילדים. המשותף למושגים אלו הוא: אנו נותנים לילדים. הילדים "אינם" רק של הוריהם, הם גם של כולנו, גם "של" הרווקים, גם של הזמניים.

הילדים מכתבים שינויים באורח החיים בקבוצה. האם אגזים אם אומר שילדים מכתבים לנו יותר אחריות, יותר יסודיות, אווירה חינוכית?!

אחד הגורמים החינוכיים המרכזיים בחיי הילד בקבוצה הוא אווירת החיים: רצינות, שמחה, צניעות, מסירות, רכילות, הערכה הדדית. מסגרות כמו בית כנסת, חדר אוכל, בית ילדים.

יהי רצון שנדע לעמוד בעול שאנו כה משתוקקים אליו!

הידעת

מה משותף לאריק ויסמן, ורד קייפי, כנה שכטר, אריאל שבט, אלמוג קלמן, דוד קרנץ, דוד ניר, לירז ברנשטיין, רעיה שילה, כהתיה דרורי-רנבאום ושמואל דרורי?!

מאת: רינת לוי

תמונה: רינת לוי

כשרים - התשובה ברורה. כשלא מדברים פוליטיקה אלא מתרכזים בנושאים משותפים כמו ספורט, התיישבות, חקלאות, הורות, גיל התבגרות, לימודים, עבודה ועוד - מגלים שהכל מאוד דומה. מאוד!

אחת האמהות מרמת השופט סיפרה לנו שהילדים שם ציינו את המפגש עם ראש צורים כאחד מרגעי השיא של שנת המצווה וזאת מאחר ששמחו לגלות שהדתיים ממש רגילים ואפילו דומים להם. בשבת היא גילתה שלא כל המתנחלים גרים על גבעה נטושה בין ערים פלסטיניות ובכלל לא מפחד להגיע לפה. לקראת בואנו לשם, אחד הילדים הקטנים שלה שאל אם הדתיים יודעים לדבר עברית... וגם אצלנו הילדים מתארים תחושות דומות ושינוי תודעה ביחס ל"חילוניים". מסתבר שאפשר להכיר גם צדיקים שלא בדיוק שומרים שבת אבל מקפידים להיות אנשי חסד ובעלי מידות.

עוד תגיע השעה לבירורים פוליטיים, דתיים ואידאולוגיים. אבל בשלב זה, טוב שיכירו בפשטות ובשמחה. רק כך, הילדים יגיעו בעתיד לבירורים הנוקבים ממקום נפשי מכיל, מקשיב ואוהב. "עת לדבר ועת לחשות". כשהילדים יתבגרו הם ידברו וילבנו סוגיות ויתווכחו. בינתיים - זה זמן

במסגרת שנת בר/בת מצווה, יצאו בני ובנות כיתה ו' שלנו לביקור גומלין בקיבוץ רמת השופט לאחר שלפני כחודש וחצי ילדי רמת השופט התארחו אצלנו בשבת, וזאת בהמשך למסורת של קשר המתקיים בשנים האחרונות בין שני הקיבוצים. כשנותנים לילדים להכיר את השונה, רואים דרכם כמה המשותף והדומה רב עשרות מונים מהשונה והמפריד, והכל שאלה של איך מגיעים למפגש.

אם אין נסיון הדדי של שכנוע, של גיוס לצד שלי, של הוכחת האמת הבלעדית וכד' אלא רק מפגש לשם היכרות ויציאת חיבור בין הלבבות בשמחה ובפשטות, רק אז מתברר כמה הגשרים בינינו קטנים ופשוטים, כמה ניתן לייצר הבנה הדדית ושיח מכבד ואוהב של אחים, כמה הרבה יותר קל לחבק ולחייך מאשר להתכסות בקוצים ולחפש את השלילי בזולתי. בימים שאחרי תשעה באב - הוא יום החורבן הלאומי שלנו בעקבות שנאת אחים, וממש לקראת ט"ו באב - הוא יום האהבה היהודי, אין יותר סמלי ממפגש בין שתי הקהילות שנראות לכאורה כל כך שונות ומרוחקות זו מזו. קיבוץ השומר הצעיר מחד וקיבוץ בני עקיבא מאידך. דתיים מול חילוניים. כשהילדים שלנו לא נשאלים בהתרסה על כשרות אלא רואים את ההורים מרמת השופט משקיעים באוכל ובכלים

טוב פשוט להכיר.

אגב, משמעות המילה "לחשות" היא לשתוק, אך לי זה מזכיר את המילה לחוש. זוהי העת לחוש האחד את השני. לחוש יחד את המצוקות והאתגרים המשותפים, לחוש את הרגעים המרגשים של כולנו, לדעת להושיט יד ולגעת בזולת, להקשיב לו ולא רק לחשוב שאני יודע מי הוא כי שמעתי עליו מאחרים...

בעיניי, מדובר ביוזמה מקסימה ומרגשת, מיוחדת ומחברת, חשובה ומשמעותית.

תודה לאפרת קניגסברג, יוזמת הקשר עם רמת השופט.

תודה למארגני המפגש השנה - וועדת חינוך, רמה אהרוני ורוויה לוי. תודה להורים שליוו, לילדים שפשוט היו הם, והתחברו בשניה לילדי רמת השופט. ואחרונים חביבים - למארחים שלנו ברמת השופט שדאגו לתת לנו הרגשה של בית, מהרגע שהגענו ועד שעזבנו. על יחס חם ודאגה עד הפרטים הקטנים ביותר.

בתקווה לעוד שנים רבות של פרויקט חשוב זה, ויותר מכך - בתפילה לשותפות ביצירת דור מכיל, מדבר, משתף, קשוב, רגיש ואוהב יותר.

הללויה / אריק

וְהִיא בָּעֵת הָהִיא
לֹא רַק יִלְמְדוּ בְּתֵבָה
אֶלָּא יִכְתְּבוּ אֶת שְׁעַל לִבָּם
לֹא רַק יִלְמְדוּ חֲשָׁבוֹן
אֶלָּא יַעֲסִקוּ גַם בְּחֲשָׁבוֹן-נַפֶּשׁ
לֹא רַק יִלְמְדוּ שְׂפֹת צְרוּת
אֶלָּא יִרְצוּ לִפְגֹּשׁ אֶת הָדָר, אֶת הַשׁוֹנֶה
לֹא יִלְמְדוּ רַק אֵיךְ
אֶלָּא לְשֵׁם מָה
וְלֹא נִשְׁאַל עוֹד
רַק שְׁאֵלוֹת
שֵׁשׁ לָהֶן תְּשׁוּבוֹת
וּבֹא לַחֲנוּךְ גּוֹאֵל

מכתב תשובה רמת השופט

זה כמה ימים שאני הולכת עם המכתב שקיבלתי מכם ומראה אותו לכל מי שנקרה בדרכי. כמה מרגשים הדברים שכתבתם. המון תודה על כך שהבעתם כל כך יפה את מה שחשבתי. מי יתן וככה ימשיכו פני הדברים ושינזכה לעוד שיתופי פעולה טובים ומפריים. אנא שלחו תודה בשמי לכל הילדים וההורים על הלב הפתוח והרחב. המכתב הועבר לעיתון הקיבוץ.

בברכה,
אלה גבאי. רמת השופט.

במסגרת שבוע עבודה בקיץ, שבט מעפילים-
הרא"ה (כיתות ז-ח) עבדו במרץ ושמחה
בשיפוץ אזור המעבר ליד הספרייה. (המכונה
"מרתף צנרת"). הילדים פיגו את האיזור
מהערימות שנאספו שם עם השנים, ניקו,
צבעו וכמובן נהנו. כל הכבוד להם, וכל
הכבוד לנחשון שרלו שפיקד על המלאכה!

והנה כמה תובנות שאספנו במהלך השנים: מהילדים אנו לומדים מהי תמימות וסקרנות. כל כך הרבה דברים התחלתיים בשבילם, והם חווים אותם בפעמים הראשונות בחייהם - מתלהבים, מתרגשים, בוכים וצוחקים באמת מכל הלב. אנו לומדים מהם להוריד את הציניות ולראות את הדברים כהווייתם בפשטות. מהילדים אנו לומדים סבלנות וסובלנות. תהליכים ותהליכי

גדילה והתפתחות בפרט לא קורים ביום ולא ביומיים; צריך אורך רוח. שינוי בהרגלים לוקח זמן, כמו גמילה ממוצץ וחיתול, או הרגלים באוכל ועוד.

מהילדים אנו לומדים לשפר את המידות שלנו. לעבודה בגן אנו קוראים עבודת המידות. חובה לבוא אל הילד בענווה, לשים את האגו בצד ולא לקחת שום דבר בצורה

אישית או רגשית, הרי ילדים יכולים לנסות אותנו באלפי ניסיונות, וכך הם מגלים את עצמאותם וכוחם, ומאידך את הגבולות השומרים עליהם. זהו תהליך טבעי ובריא שהם חייבים לעבור בגדילתם.

ילדים מלמדים אותנו מהי אהבה שאינה תלויה בדבר, כמה כוח יש במילה טובה ובחיבוק חם לרומם אותם ולרומם אותנו. הם צריכים חום ואהבה בלי גבולות יחד עם גבולות ברורים של הגן, שהרי הגבולות מגדירים את החופש.

ילדים הם כחומר ביד היוצר; אפשר ליצור מתוכם את היופי הגדול ביותר אם מרימים, מגדילים ובוטחים בהם. מאידך אפשר להרוס את הכל - את הדימוי העצמי, את הביטחון, וליצור חלילה דפוסי התנהגות שליליים.

איזה תפקיד חשוב יש לנו, וכמה אנו מתפללים יום יום לקדוש ברוך הוא להיות שליחים טובים, ומתפללים שה' ייתן כוחות לכל אנשי החינוך והטיפול לחזור באהבה ובכוחות מחודשים למקצוע המאתגר והתובעני למדי, אך גם המספק ביותר.

וכמו שכתוב בדניאל יב פסוק ג': "ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד". רבותינו דרשו שאלו מלמדי תינוקות. יהי רצון שנזכה להאיר לילדים ככוכבים.

עוד שנה עומדת להסתיים בעזרת ה'. בגן ים הילדים יצאו לחופש הגדול ויעלו לגן הבא שלהם. אנו יצאנו לחופשה קצרה על מנת לאסוף כוחות חדשים.

איך הכל התחיל?

יפעת: בזמנו הגעתי למסקנה שאם כבר צריך לעבוד, לפחות אראה את הילדים שלי ואהנה מהם, וכך מצאתי את עצמי עובדת עם הרבה ילדים וביניהם גם עם הילדים שלי (כבר כמעט 19 שנה מאז לידתה של צאלה בתנו הבכורה). בשנים האחרונות ילדינו כבר לא בגן ונשארת לעבוד בלעדיהם. שלומי הצטרף אליי לגן לאחר ארבע שנים.

שלומי: הגעתי לגן מתפקיד ניהולי בבית האריזה שם עבדתי 13 שנים. למדתי את העסק

וגיליתי כי טוב. במקום שתי קריירות וגידול המשפחה - איחדנו משאבים ושילבנו כוחות משותפים.

יפעת: אני זוכרת, כשהייתי ילדה הייתי מסדרת מלאי בובות ודובים על המיטה שלי מדברת איתם מספרת להם סיפורים עושה להם מפגשים, משלכת רגליים רגל על רגל מחזיקה כוס קפה דמיונית ומחקה את הגננות שלי שהערצתי בכל מאודי. כמה צחקו עלי ועל גן-הבובות שהיו איתי קבוע. גננים אלו הדמויות הראשונות הבוגרות הקרובות ביותר לילדים חוץ מהוריהם, ומהם הם לומדים בתחילת חייהם כל כך הרבה. גם היום הורים מספרים לנו איך הילדים מחקים אותנו במשחקי הדמיון שלהם... ואני נזכרת בילדה שהייתי...

עם ילדים מעולם לא הרגשתי מאוימת אני יכולה להיות הכי אמיתית, הכי עצמי, והם יקבלו אותי כמו שאני בלי לשפוט ולבקר. עם ילדים אפשר לעשות ולהתקדם בדברים שאנחנו הכי אוהבים. למשל גננים מוסיקליים ישירו עם הילדים כל היום. מי שאוהב ליצור - ייצור איתם המון. מי שאוהב ספורט - יפעיל אותם וכו'... השמים הם הגבול. שלומי: שנים רבות כשהייתי חקלאי, חברתנו שרון גרין תמיד חזרה ואמרה לי שהחינוך תפור עליי, ובאמת תמיד השתדלתי להיות בקשר עם ילדי ראש צורים ועם הנוער. אני מאמין שחינוך יוצר אנשים טובים יותר שיוצרים עולם טוב יותר.

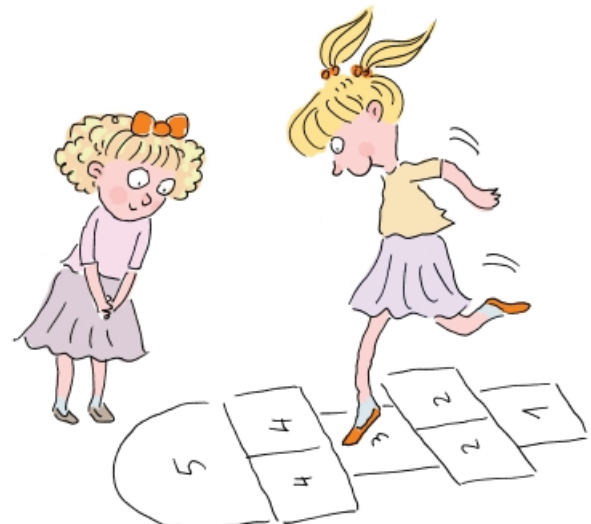

כשהיינו ילדים שיחקנו בכל מיני משחקים.

בזמן לימודי נתקלתי בספר "מיתולוגיות" של רולאן בארת ובו אחת המיתולוגיות על צעצועים. רולאן בארת מנסה לאפיין את סוגי הצעצועים השונים. הוא כותב שיש צעצועים רבים הקשורים לעולם התפקודים של המבוגרים, וכך הם מכינים את הילד לקבל את כל התפקודים האלו בעתיד ולפעול בהם. עולם צעצועים זה מוביל את הילד להתעצב כבעל רכוש וכמשתמש ברכוש זה, אך הוא אינו מאפשר לו ליצור. הילד אינו ממציא את העולם, אלא רק מחקה אותו ומשתמש בו. צעצועים אלו מוציאים את האפשרות של הרפתקה, פליאה ושמחה של הילד. לעומת צעצועים אלו, קיימים משחקי בנייה שבהם הצורות מומצאות ודינמיות יותר. במשחקי בנייה אלו – הילד בורא עולם חדש – הוא יוצר צורות שזועדות, שמתגלגלות, הוא יוצר חיים ולא רכוש. עולם זה של צעצועים מאפשר לילד ללמוד על עולם שונה לחלוטין שבו החפצים מגחים את עצמם ולעיתים אין להם אף משמעות בעולם המבוגרים. הילדים מקבלים הזדמנות לגשש ולתעות בתוך עולם חדש שהם בעצמם בראו.

בימים אלו, בעיצומו של החופש הגדול, אני מתנסה יחד עם ילדי בשני סוגי המשחק. הרבה פעמים המשחקים והפעילויות הם בעלי כללים מאוד ברורים ומובאים מעולם

המבוגרים, כמו לדוגמא – פליימוביל בעלי תפקידים, תיק רופא להתנסות ברופא וחלה, מאסטר שף על מנת להכין ארוחת צהריים, יצירת סרטון לתיעוד רצף של פעולות, ועוד. ולפעמים יש כמה דקות שבהן אני עסוקה בשלי, ולא שמה לב, והנה לאט לאט מתרקם לו משחק חדש ומלהיב, עם כללים מיוחדים ומומצאים... בריאה חדשה! כמה הייתי שמחה לחזור ולשחק.

כמה חיות אני מוצאת בתוכי כאשר אני מאפשרת לעצמי כמה דקות של משחק, שבהן אני מתרחקת מכל מה שאמור להיות, ומאפשרת לעצמי פשוט להיות. להתנסות, לגלות, להסתקרן, לצחוק, לשאוג, להריע.

חודש אלול מזמין אותי לצאת ולשחק. לשים בצד את כל הכללים ששמתי על עצמי, ולהמציא את עצמי (שוב) מחדש.

למצוא זווית מעניינת בעצמי שבה העיניים שלי נדלקות, אני בשוונג של יצירתיות, אני משחקת בחומרים שונים, בוראת עולמות ומחריבה אותם, והכל באנרגיות אדירות של נוכחות, של הימצאות בזמן הווה.

חודש אלול מזמין אותי להודות בכוחות המיוחדים שיש בי המאפשרים לי לשחק, ולהודות עליהם לקב"ה כאשר אני מוצאת אותי ואותו.

ומה לגבי בנק הזמן?

רצינו להזמין אתכם לשחק משחק.

משחק שבו אתם מוצאים אצלכם ואצל בני משפחתכם, דברים שאתם ממש אוהבים לעשות. דברים שהם לא העבודה שבה אתם עובדים, אלא דברים זוטרים ולכאורה צדדיים שמדליקים לכם את העיניים. דברים שמסקרנים אתכם ומאפשרים לכם את חוויית המשחק.

אלו הדברים שאתם יכולים לתת.

לאחר מכן, חישבו אלו דברים מכבידים עליכם, מקשים עליכם, ולא מאפשרים לכם להיות בזרם ובתודעה של משחק.

אלו הדברים שאותם תירצו לקבל (שמישהו אחר ישחק בהם למענכם... עזרת חבר...).

זהו, עכשיו רק נשאר להירשם, לקבל שטרות ולהתחיל לשחק!

טופס ההרשמה יפורסם בימים הקרובים בפורום. באירוע סיום החופש הגדול יחולקו השטרות למשפחות שמילאו את הטופס.

ילדים ונוער:

אדון הטלקינזים-עץ עתיק יומין - עידן קנוחן:
איידן, גיבור הסיפור, לא מכיר דבר מלבד העולם הרגיל, ולמיטב זכרונו, מעולם לא הזיז חפץ בלי לגעת בו ומעולם לא ביקר בעיירה של אנשים שיודעים לקרוא את מחשבותיו. מעולם גם לא הואשם איידן בהפנוט מישוהו בעל כורחו. חרב? הוא מודה שתמיד רק חלם להחזיק אחת. מפגש בלתי צפוי עם דמות צפויה עוד פחות, הוביל את איידן למכתב מסתורי שהמתין לו שנים רבות. מכתב זה משנה את חייו ללא הכר - לגורל שתוכנן בעבורו בטרם לידתו. איידן מוצא את עצמו מוקף טלקינזים וטלפתיה, חברים נאמנים, אך גם אויב אימתני שהיה מעוניין להניח את ידיו דווקא עליו. אויב גדול מדי בשבילו, אולי אף גדול מכל העולם הקסום והבטוח שאיידן הספיק כבר להכיר ולהתאהב בו.

39 רמזים בגידה - המשימה טיטניק - ג'ורד ווטסון:
איימי קהיל בת השש-עשרה ואחיה דן בן השלוש-עשרה פורשו מהנהגת משפחת קהיל, המשפחה החזקה ביותר בהיסטוריה, וברחו מהצרות שהיא מביאה איתה. עכשיו הם עסוקים בעיקר בסקי, בצניחה חופשית ובטיפוס סלעים. יש רק בעיה אחת: הצרות ממשיכות לרדוף אחריהם. אדם מסתורי בשם "המנודה" שגורש ממשפחת קהיל לפני שנים, חזר כדי לנקום ורקח מזימה בלתי אפשרית: ארבעה מהאסונות הגדולים שאירעו בהיסטוריה יתרחשו שוב בזה אחר זה, אלא אם כן איימי, דן וחבריהם יצליחו לעצור זאת בזמן. איימי ודן חשבו שכבר עברו הכול, אך עתה הם מוצאים את עצמם במרוץ נואש יותר מאי פעם נגד השעון. במשימה הראשונה עליהם למנוע מהאסון הימי החמור ביותר לחזור על עצמו, ואין להם שום מרווח לטעות: אם ייכשלו יהיו אחראים לא רק למותם של אלפי אנשים חפים מפשע, אלא גם "המנודה" יצליח להשתלט על משפחת קהיל ודרכה לשלוט בעולם.

שבתות של מרק עם הקוף והמושלמת - ג'ורדי בלום:
תכירו את הקוף: ג', ייק, תלמיד כתה א', קוף באתם יודעים איפה, אם תשאלו את אחותו. תכירו את המושלמת: אביגיל, תלמידת כתה ג', מושלמת לפי דעתה, ורק לפי דעתה, אם תשאלו את אחיה. הוא מיוחד להסתפר, היא מראה לו איך לשמור על האוזניים; הוא שונא להיות שוער, היא מפתחת לרכוב על האופניים; היא מנסה לחגוג מסיבת חצי-יום

הולדת, הוא מחליט לחטוף חום. שבתות של מרק עם הקוף והמושלמת, הראשון בסדרה חדשה מפרי עטה של ג'ורדי בלום, מזמן לנו רגעים אנושיים ומעוררי הזדהות מחיי משפחה אחת, עם אבא ואמא, אח ואחות, חתול וקצת כלב, מריבות וקנאות, בכי והרבה צחוק.

חבורת תריג וכינורו של קרונבך - חיים ולד:
תנחום, רובי, ישראל וגדי הם חברים בלב ונפש, והם ילדים רגילים לכל דבר. רק שמדי פעם קורים להם דברים ממש לא רגילים. זה מה שהופך אותם לחבורת תריג. בשכונה של חבורת תריג מתרחשים דברים מוזרים... כספי הצדקה נעלמים מביתו של צדוק הגבאי, דמות חשודה מסתובבת באישון לילה ברחובות השכונה, וחשדות רבים מצטברים נוכח התנהלותו התמוהה של האיש המבוגר המכונה בפי כל "קרונבך השותק".....

מבוגרים:

כחול הירח - סימונה ואן דר פלוכט:
לאחר מות בעלה של קתרין, משפחת ואן נולנט שוכרת אותה לתפקיד מנהלת משק הבית. היא מרגישה בנוח שם, ואף מניחים לה להילוות לגברת הבית בשיעורי הציור שלה. אך כשהעבר של קתרין רודף אותה, היא נאלצת לעזוב ומוצאת את עצמה עובדת עבור אייברט ואן נולנט בבית המלאכה שלו לייצור כלי חרס בדלפט, שם מעריכים עד מאוד את כישרון הציור שלה. ואז הכול מתהפך. קתרין שורדת בקושי את הפיצוץ בעיר דלפט בשנת 1654 שהפך את מרכז העיר לעיי חורבות, ועומדת בפני בחירה שעתידיה לשנות את חייה - בין הרגש לבין השכל: האם עליה לחכות לאהוב חייה שעומד לצאת למסע ממושך בים, או שמא עליה לבחור בגבר שיכול להציע לה ביטחון?

דמעות של אהבה - אליסון ריצ'מן:
אוקטביו ריביירו אוהב אמת, יופי, ספרות ומעל לכול את אשתו סלומה. כשהיה סטודנט חזר אחריה באמצעות מילותיהם של משוררים גדולים, והיא התאהבה באינטליגנציה החריפה שלו ובתשוקתו הבלתי מתפשרת. אולם כשהפיכה פתאומית בצ'ילה מביאה לשלטון דיקטטורי אכזר, וסלומה מתחננת בפני אוקטביו להעמיד את ביטחון המשפחה בראש מעייניו ולא להתבטא כנגד

משולחנה של ועדת חינוך

תורה לשירה הקומונרית

שירה היקרה! עבודת החינוך על כל גווניה אינה קלה כלל וכלל, היא דורשת מהמחנך להביא את ליבו, היא דורשת ממנו חמלה, רצון טוב ואהבה רבה. במהלך השנה שחלפה הרגשנו שאת עושה בסניף עבודת חינוך חשובה, שליבך היה איתנו ונתון לחניכים ולמדריכים, שכולך מסורה למטרה ששמת לעצמך בתחילת שנה. עבדת קשה, במרץ, בנועם ובסבר פנים יפות לכל אדם. לא תמיד הדברים היו קלים ולא תמיד הכל הסתדר בדיוק כמו שצריך, אבל אנחנו הרגשנו שהיית שם לאסוף את הכל, להמשיך לחשוב ולעבוד לטובת הילדים והמדריכים. אנחנו מאחלים לך דרך צלחה, מודים לך על כל מה שחלקת איתנו והבאת לנו.

ועדת חינוך בשם קהילת ראש צורים

תשובות לתמונות ילדות:

- 1 - איתי אריאל
- 2 - שרון טובי
- 3 - הווארד ניסן
- 4 - הראל טובי
- 5 - רעות שינדלר
- 6 - מתן שפיר
- 7 - פזית אפשטיין
- 8 - אברהם ברנשטיין
- 9 - דוד ניר
- 10 - חיים ראם
- 11 - חוה בראון
- 12 - אבישג לוי
- 13 - דורון בינהורן

המשטר החדש, הוא מסרב. מי שנאלצת לשלם את המחיר על חוסר פשרנותו של אוקטביו היא אשתו, אך כשהוא מבחין בסכנה הנשקפת למשפחתו מוצא עבורם אוקטביו מקלט פוליטי בשוודיה. שם סלומה פוגשת את סמואל, פסיכיאטר יהודי, בן לניצולי שואה מצרפת, המסייע לטפל בצלקות שהותירו בנפשה החוויות בצ"ל. יחד עמו היא תגלה שהדרך חזרה לאהבה שזורה בסודות כאובים.

הטנק - אסף ענברי:

זהו סיפורם של חמישה אנשים שכל אחד מהם בטוח שהוא האיש שהכריע את מלחמת העצמאות. ההתפכחות המרה של מלחמת יום הכיפורים מסחררת את חמשת הגיבורים למערכולת של חשבון נפש נוקב. המאבק על המיתוס אינו רק מאבק אישי על הכרה ותהילה, אלא מאבק על האתוס: האם זה סיפור על גבורה או על עורמה? על מצוינות או על נס? המשמעות שכל אחד מהם יוצק לסיפור - וכך, לקיומו שלו - היא פעימת הרגע הנצחי בחיים זמניים וחולפים.

פינת הגיהנום - דיוויד באלדאצי:

וליבר סטון לחלוטין לא ציפה לקבל את שיחת הטלפון הזו. נשיא ארצות-הברית קורא לסטון אל החדר הסגלגל ומבקש ממנו לחקור את האפשרות שהרוסים מעורבים בסחר הסמים המקסיקני בארצות-הברית, שנועד לפגוע בעוצמתה המוסרית. סטון הפטריוט נאלץ להסכים להתגייס שוב לכוחות החשאיים ולפעול למען ארצו בזירה הבינלאומית. אולם, עוד לפני שהוא מספיק לצאת לדרך, מתרחש אירוע חבלני מורכב ומטריד בפתח דלתו של הבית הלבן ממש. סטון, שנקלע למקום במקרה, מתבקש לסייע בחקירה מהירה, ולשתף פעולה עם אשת ביון אנגלייה. עד מהרה הוא מוצא את עצמו מעורב בפרשיית ריגול ורצח בינלאומית, שנוטלים בה חלק סוכנים זרים ואנשי אקדמיה, במרדף אחר אוסמה בן-לאדן, ובעוד אינסוף תהפוכות ותככים של גופים ממשלתיים וזרים. גם הפעם, חבריו הוותיקים והנאמנים של סטון, אנשי 'מועדון הגמל', מתעקשים שלא להניח לו לעמוד לבדו במערכה. אולם החקירה הזו תציב אותם מול כוחות עלומים ומסוכנים - ותעמיד כל אחד מהם מול השרים הפרטיים שבנפשו ובעברו.

ספרים אלו, וספרים חדשים נוספים לפעוטות, ילדים, נוער ומבוגרים מחכים לכם בספרייה. נשמח לראות את כולם בפעילות בימים א-ו' בשעות 17:30-15:45.

את האוכל והשתייה תשאירו בחוץ בבקשה, לטובת ניקיון המקום והשמירה על הספרים. קריאה מהנה, מחכים לכם - ספריית ראש צורים.

זהו זה, הפעם זאת באמת הפעם האחרונה
בחמשיר כזה קצר צריך לסכם שנה
זאת משימה לא פשוטה, אתם וודאי מבינים,
פתאום לא מצליחה לכתוב, פתאום נעלמות לי המילים.
מאיפה להתחיל, מה הכי נכון לומר
מנסה להכניס הכל ולדייק עד כמה שאפשר...
לפני שנה בדיוק הגעתי, מלאה בחששות
לא עבר יום, לא עברו יומיים וכבר התגלו לי הפנים היפות
ברחובות, בשבילים, בין ובתוך הבתים
כולם מכירים, כולם נחמדים, כולם אל כולם מחייכים.
זה מתחיל ב"שלום, את הקומונרית? נעים להכיר"
ומיד ממשיך "אולי תבואי לארוחה", ו"הדלת תמיד פתוחה,
תתקשרי ונסביר"
מין הכנסת אורחים שכזאת, פשוטה ובלי לעשות חשבונות,
כזאת שעוטפת ומחממת, תוך רגע שובה לבבות.
ועבר חודש, עברו חודשיים
והדברים מתקדמים בינתיים
הצטלמנו לשנה טובה ויחד - טופי ביישוב חילקנו,
במסע סוכות כאן בגוש את כל מחוז ירושלים אירחנו,
ובליל הושענא רבה אחרי כל השיעורים,
עוד הרקדה מטורפת לפני שמתפזרים.
ובלי שעוד ידעתי את שמות כל החניכים
חודש ארגון כבר כאן ויאללה מ-ת-ח-י-ל-י-ם!
חזרות, צביעות וחזר חלילה
ובסוף קטעי קישור וריקודים, ההצגה רק התחילה.
ואחרי כל זה, באישון לילה בהשבעה צועדים,
ובאופן רישמי - ברוכים הבאים, 'הנני', לעולם של הגדולים!
נגמר. עכשיו אפשר לנוח אבל לא יותר מידי
חנוכה בין רגע הגיע ולהפסיד את המסיבה לא ממש כדאי..
משימה אחרי משימה, את כולן במלואן ממלאים,
ולא עוזבים בלי שלפחות סופגניה או שתיים אוכלים.
עכשיו כבר ט"ו בשבט מתקרב ומחצית שלימה עברה,
וכמה שזה לא אמין, שימו לב - 3 אוטובוסים מפוצצים מהסניף
לנטיעות בשיירה יוצאים.
הולכים ומטיילים והכל סביבנו כל כך ירוק,
והפעם גם באמת נטענו שתילים ולא רק בצחוק!
זהו, עכשיו כבר חודש אדר בפתח והטירוף עומד להתחיל -
"שבת ונהפוכו" - כל מדריך משנה לו צוות וגיל.
גם חתונה סניפית שכמוהה עוד לא נראתה
עם גן אירועים של ממש וכלה נאותה
התכנסו כולם ובאו להשתתף בחגיגה,
להרים עוד כוס של מיץ ולאכול פרוסת עוגה,
ובין לבין גם מחייכים
אצל צלם המגנטים מצטלמים
וכמו בכל חתונה - גם כאן יש מזכרת
תמונה אחת או שתיים (או אלף) לתפארת!
ולא, לא שכחנו שהיה גם שוק פורים מדהים
שהצליח לשמח את כל הילדים!
והנה כבר פסח מתקרב ואיתו עוד אירוע חשוב -
מסע פסח מטורף הרחק הרחק מהיישוב.
אי שם ביער ציפורי שמחים ונהנים

160 בסך הכל, מדריכים וחניכים.
ופתאום אני קולטת שכבר את כולם אני מכירה,
כבר לא חדשה, לא עוד צעירה.
יודעת את השם של כל אחד ולאיזה משפחה הוא שייך,
וזה לא כזה פשוט כשכולם פה בני דודים ולכל הורה יש כאן עוד
אחות או אח.
אבל זאת סתם הערת שוליים אז בואו נחזור לעניינים,
עברנו גם את יום השואה, יום הזכרון ויום העצמאות עם טקס מדהים.
ולאחריו הגיע ל"ג בעומר שהיה קצת שונה מכל שנה,
עם רוח או בלי רוח - כל מי שהגיע פשוט נהנה!
לקראת יום ירושלים יצאנו לסוף הדרך בעיר,
רצנו ממקום למקום והיה פשוט אדיר
עם משימות מגוונות ולא תמיד קלות,
האדומים כמוכן ניצחו ואחריהם שאולי והבנות.
ולסיום האירוע ולהכתרתו כהצלחה -
אכלנו פיצות טעימות וחזרנו הביתה בשמחה!
ולא נשארו עוד הרבה אירועים עד החופש,
כשבתנועה, אירוע התרמה ושבת סניפית עם תנאים כמו של נופש!
ואיכשהו, כל כך מהר יצאנו אל החופש הגדול,
ולתחיל את אירועי החופש לתאר לא כל אחד יכול,
כי זה הרבה, ב"ה, וכל אירוע חוויתי,
מפתיחת קיץ סניפית ועד משהו שיבטי
ובאמצע גם חפש ת'מדריך, מחנות ועוד כמה תכנונים
ובלי לשים לב הגיע הזמן ופתאום להיפרד אנחנו צריכים.
אז עכשיו אתם מבינים למה זה קשה לסיים ולעזוב?
תראו כמה עברנו, כמה היה השנה וכמה כל מה שהיה היה כל כך טוב..
אבל כדי שאצליח להפרד באמת אניח לרגע את החרוזים בצד,
כי זה נחמד ולפעמים מצחיק אבל זה רק מצד אחד,
ואם רוצים לדבר באמת את מה שמרגישים
לפעמים קצת קשה להתאים לכל זה חרוזים..
אז הורים, בוגרים, נוער, מדריכים וחניכים אהובים,
מנצלת את הרגע הזה ואת הבמה, להודות לכולכם שהייתם לי
שותפים לדרך..
כל כך הרבה אנשים טובים וחכמים שמלווים ותומכים,
שמדברים ומיעצים, שמגבים ומאמינים, שסתם ככה מחייכים
וזורקים מילים טובות, שתמיד מזמינים ופותחים את הדלת
בפנים מאירות, שלא מפסיקים לדאוג ולהתעניין, לפרגן ולפרגן..
תודה לכם על הבית הזה שהפכתם להיות בשבילי, על כל
המעטפת שהייתם לי, על כל מי ומה שאתם בחיים שלי ומי
שבזכותכם הפכתי להיות.
אני יודעת שזכותי, זכותי להיות חלק מקהילה מיוחדת כל כך,
להיות לצד אנשים טובים וחכמים. זכותי, להרגיש חלק.
על זה אני מודה לכם, לכם ו..גם לקב"ה שהוא זה שכיוון אותי
דווקא למקום הזה, שאין טוב ממנו בשבילי!
עכשיו אני מפנה את מקומי להלל הקומונרית הבאה, ממשיכה
למקום אחר אבל את כולכם וכל מה שאתם אני לוקחת איתי -
לכל מקום, לתמיד!
אתגעגע למקום הזה, זה בטוח
ובעז"ה עוד ניפגש!)

שירה ספוקויני

